

Jinie Lynk

Đừng
lãng phí
những
ngày đẹp trời

Tản văn

vh Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

Lời mở đầu

Đừng lãng phí những ngày đẹp trời

Thanh xuân

Xin lỗi nhé, tôi ơi!

"Ngày này năm xưa"

Chia tay một người ở xa

"Bạn"

Vết thương để lại

Đã - từng

Phụ nữ phải có tiền - của - chính- mình!

Chúng ta lớn lên - Cha mẹ già đi

Hoài niệm

Ghen - tị

Thanh xuân chỉ có một lần

Đau một lần, đau đến cả đời về sau

Là ai thay đổi?

Trưởng thành, mệt lắm

Luôn có một chân trời thuộc về riêng bạn

Tuổi trẻ vụt qua

Không ai là cả thế giới của ai

"Chong chóng gió, xoay tròn kỷ niệm"

Lời-thiên-hạ

Không bình thản thì làm gì

Chẳng phải là yêu

Những ngày tháng xưa cũ, chẳng thể nào trở về

Thay đổi

Đừng phán xét suy nghĩ của người khác

Cô đơn

Những kẻ - cô - đơn - có - tình

Những ngày tháng tẻ nhạt
Yêu một người không yêu mình
Chúng ta của những năm tháng ấy
Yêu
Đừng làm mệt chính mình
Cho đi và nhận lại
Mẹ
Đừng đề cao chính mình
Chỉ có mình bên mình cả đời
Ai cũng cần một chiếc máy sấy
Thời gian vô tình, vận mệnh vô thường
Cố - gắng - thì - sẽ - được
Buông tay
Kết thúc một cuộc tình
Em chỉ yêu anh một thời thanh xuân
Thương một người xa lạ
Vì anh là anh nên em yêu anh
Chúng ta cô độc, vì chúng ta nghĩ như vậy
Đời người lắm những khắc khoải
Tình thương mẹ cha
Chết không phải là hết
Những đêm mất ngủ
Mỗi người đều có một vết sẹo
Quá khứ riêng dành
Là tự em đa mang
Yêu xa
Dùng yêu thương làm đau nhau
Em tự cho phép mình
Yêu sai là thanh xuân
Cha mẹ và con cái
Lạc
Một mình

Ta nhận ra mình "già" đi

Những cô gái Đại học

Tự do

Muốn tìm về bình yên, có được không?

Có một nơi gọi là "nhà"

Niềm tin

Một ngày.

Chuyện gì rồi cũng sẽ qua

Họ là gió, đến rồi đi

Có những.

Đừng níu lấy điều bất khả

Lần cuối gặp cậu

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Lời mở đầu

Tôi từng có khoảng thời gian căm ghét thế giới ngoài kia đến cùng cực. Một ngày hầu như chỉ ở nhà, bó gối trong phòng, không đọc sách thì xem phim, chán chường lại ngủ; chẳng thiết tha cuộc sống ngoài kia thay đổi ra sao, tôi vẫn sống với nhịp sống tách biệt của riêng mình.

Cho đến một ngày, những công việc hằng ngày đã bắt đầu nhàm chán, sách đã đọc hết, phim cũng chẳng còn gì để xem, tôi bắt đầu suy ngẫm lại cuộc sống của mình. Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi lúc ấy.

Và ngày hôm sau tôi quyết định mở cánh cửa đã chốt chính mình trong khoảng thời gian dài ấy, bước ra hòa nhập với thế giới. Tôi đi nhiều hơn, đi đây đi đó, nhìn cuộc sống quanh mình, nhìn cuộc đời chảy trôi, nhìn những ngày đẹp trời cứ thế đến rồi đi.

Và bạn biết không, cuộc đời luôn tồn tại những ngày đẹp trời, chỉ là lòng bạn có đẹp, có an yên để nhìn thấy nó hay không. Tại sao khi con người ta gặp biến cố, đau thương, họ luôn dễ nổi buồn lẫn át, để niềm đau ngự trị, để rồi mỗi ngày trôi qua đều mang một màu u ám, chán ghét lạ thường?

Thật ra, mỗi ngày đều là một ngày đẹp trời, mỗi ngày đều là một ngày đáng để sống. Cuộc đời ai mà không có lúc bế tắc, biến cố, vấp ngã, nhưng có người lại chấp nhận để tất cả những điều đó không chế đến mức không

còn thấy những điều tốt đẹp của cuộc sống, và họ luôn trân trọng những ngày họ được sống.

Đừng lãng phí những ngày đẹp trời của chính mình bạn nhé. Bởi chẳng biết khi nào chúng ta không còn được tận hưởng những ngày như vậy nữa; hãy trân trọng khi còn có thể.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng lãng phí những ngày đẹp trời

Có những ngày đẹp trời như thế, những ngày cõi lòng an yên đến lạ; những ngày mà đến cả nỗi buồn, sự cô đơn, cũng trở nên thật đẹp.

Luôn có những ngày đẹp trời đi ngang qua cuộc đời chúng ta.

Đó là ngày ta thấy lòng mình an yên đến lạ, không còn suy nghĩ miệt mài về những người đã làm ta tổn thương, không còn vẩn vơ những nỗi buồn làm ta mệt mỏi, con tim thôi nhói lên từng hồi làm ta đau.

Là ngày ta đi đây đó, cảm nhận từng nhịp chảy trôi của cuộc sống, nhìn nụ cười của những người xung quanh, ngắm nhìn vẻ đẹp của nơi ta đến, rồi thấy cuộc đời biết bao ý nghĩa.

Là ngày ta ngắm cơn mưa ngang phố cũng thấy nó nên thơ lạ, không còn sự bực bội vì nó làm ta ướt, không còn sự khó chịu khi giao thông khó khăn hơn, dù cho mắc mưa cũng cười vui đùa như một đứa trẻ thích tắm mưa.

Là ngày sau một ngày dài mệt mỏi ở chỗ làm, chỗ học, về đến nhà, thấy một bữa cơm dọn sẵn, có người đợi ta về, cùng ăn bữa cơm, cùng nói những câu chuyện.

Là ngày ta thấy cô đơn cũng thật đẹp, có thể làm những việc mình thích mà không bận tâm đến suy nghĩ của người đi cùng, cũng không ai có thể làm tim mình đau, cô đơn những vẫn kiêu hãnh.

Là ngày dù ta rất buồn, nhưng lại có thể dễ dàng cười thật tươi vì câu chuyện của ai đó, hay đơn giản chỉ là đôi môi bất giác mỉm cười vì chứng kiến niềm vui của ai đó xung quanh. Và là khi nỗi buồn ấy, nó có thể khiến ta buồn, nhưng không thể làm ta đau được nữa.

Là ngày ta trao đi yêu thương và nhận lại yêu thương.

Là ngày ta thấy mỗi ngày mình sống đều mang ý nghĩa của riêng nó và ta luôn trân trọng mỗi ngày mình được sống.

Và cuộc đời luôn có những ngày đẹp trời, để yêu thương, để vui cười, để cho đi và nhận lại, đôi khi là để cô đơn, để buồn vu vơ, để suy nghĩ chuyện này chuyện kia, lắm lúc chỉ để ngồi ở một quán hàng nào đó, nhâm nhi ly nước mình khoái khẩu, trò chuyện đôi ba câu với người bạn đi cùng, hay chỉ yên lặng ngồi nhìn dòng người tấp nập xô bồ ngoài kia.

Thật ra, cuộc đời này luôn rất đẹp, và chẳng có ngày nào thật sự u ám, đen tối đâu. Mỗi ngày ta được sống, mỗi ngày ta còn tồn tại với đời, đó là những điều ta cần phải trân trọng và nắm bắt từng phút từng giây. Đừng bó gối trong căn phòng nhỏ, hay nhìn cuộc đời bằng đôi mắt nhuộm màu u buồn, bế tắc. dù cuộc sống có tồi tệ đến đâu, chỉ cần ta suy nghĩ khác đi thì chuyện gì cũng có thể thay đổi được.

Mỗi ngày đều là một ngày đẹp trời, mỗi ngày đều là một ngày đáng để sống, để yêu thương, để chiến đấu và tồn tại. Cuộc đời con người, chẳng biết đến khi nào phải rời xa nhân thế này. Vậy nên đừng lãng phí những ngày đẹp trời của mình bạn nhé. Hãy trân trọng từng ngày mình được sống và nhìn nó bằng đôi mắt rộng mở, bao dung hơn. Hãy luôn trân trọng những ngày đẹp trời đi qua đời mình.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thanh xuân

Thanh xuân là một lần đi xa mãi không về.

Thanh xuân là một lần gặp gỡ mãi chẳng quên.

Thanh xuân được giấu trong một góc ký ức, có thể làm ta cười ngây ngô, đôi khi là hối tiếc và lắm lúc là những tiếng thở dài mỗi khi chạm vào.

Ngày còn thanh xuân, có thể tự do vui cười, tự do sống theo cách mình muốn, tự do bay lên bầu trời của riêng mình, thỏa thích với những điều tưởng chừng nhỏ nhoi nhưng lại rất đồ to lớn.

Ở thanh xuân ấy, chúng ta gặp đủ mọi hi vọng ái ố trong cuộc đời. Có vui vẻ hạnh phúc, cũng có đau khổ buồn thương, có yêu thương cũng có oán hận, có thất bại cũng có thành công, vấp ngã rồi đứng dậy, khóc rồi lại cười,...

Thanh xuân đôi lần làm chúng ta giận, làm chúng ta khóc, và có lúc làm chúng ta thở dài ở thực tại khi nhớ về.

Thanh xuân là giai đoạn chúng ta lớn lên cùng thời gian, nương tựa vào nó mà trưởng thành sau bao vấp ngã đầu đời. Đi qua gần hết cái gọi là thanh xuân ấy rồi, nhìn lại mới biết bản thân có bao nhiêu hối tiếc.

Những mối quan hệ đã mất đi, những người bước đến rồi ra đi, những người lạ thành quen rồi lại thân thành lạ, những chuyện đã qua không thể nào trở lại, ... Tất cả những gì của thanh xuân, dường như đều mang trong mình một chút tiếc nuối khi nhớ về.

Thanh xuân chính là cuộc hành trình dài, càng đi xa càng không thể quay trở lại điểm xuất phát, thế nhưng thanh xuân lưu giữ lại cho chúng ta những tình cảm trân quý nhất, những bài học đắt giá và những hoài ức theo ta mãi về sau.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Xin lỗi nhé, tôi ơi!

Đời người, ai rồi cũng sẽ nói lên những lời xin lỗi, xin lỗi bạn bè, xin lỗi cha mẹ, xin lỗi người yêu,... nhưng đã có ai từng xin lỗi chính mình hay chưa?

Mỗi ngày trôi qua, tôi đều cảm thấy mình có lỗi với một ai đó, có lúc là với ba mẹ vì cứ mãi làm họ lo lắng, có lúc lại là cậu em trai vì vẫn chưa lo cho nó được cuộc sống tốt đẹp hơn, có lúc lại là một, hai đứa bạn vì không có thời gian nhiều dành cho chúng nó,...Tôi cứ mãi sống cùng cảm giác có lỗi với những người khác quanh mình.

Ấy rồi một sáng tinh giãc, nằm dài trên chiếc giường nhỏ trong căn phòng chẳng mấy rộng, nhìn ra bầu trời mênh mông ngoài khung cửa sổ, tôi lại tự hỏi mình: "Mày có bao giờ tự thấy có lỗi với bản thân chưa?". Ủ, có bao giờ bạn thấy có lỗi với bản thân không, dù chỉ trong một giây phút nào đó?". Tôi phải thành thật trả lời chính mình rằng: "Có, nhiều là đấng khác."

Tôi có lỗi với chính tôi, nhiều lắm. Tôi đã bắt ép mình phải sống theo cái cách mà tôi không mong muốn. Tôi ép chính mình phải mạnh mẽ đến mức bây giờ thật khó để rơi nước mắt. Tôi luôn ép mình phải làm mọi thứ thật hoàn hảo, mặc dù tôi biết, thế gian mấy ai hoàn hảo đâu cơ chứ. Tôi luôn mặc định trên gương mặt một nụ cười và dù cho bất cứ chuyện gì xảy

ra thì vẫn phải cười như vậy. Tôi luôn tạo cho chính mình những áp lực mà có lẽ chẳng ai đại gì ôm lấy...

Có những đêm, chấp chờn ba, bốn tiếng gì đấy rồi lại đi học, đi làm trong cơn ngái ngủ. Tôi cứ bỏ mặc những nỗi đau, những vết thương hay sự mệt mỏi của chính mình nhưng lại để tâm đến niềm đau của người khác. Tôi luôn vì người khác mà đôi lúc bỏ qua luôn cả thời gian hiếm hoi dành cho việc ngủ của mình chỉ để ngồi một chỗ, nhìn vào màn hình máy tính sáng hắt trong đêm tối, đọc những dòng tâm sự của người ta. Tôi thậm chí còn chẳng như những đứa con gái khác, không thích shopping, chẳng hay sắm sửa quần áo, thậm chí tôi còn không thiết nghĩ đến việc sẽ yêu một ai đó. Tôi bỏ bê chính mình rồi lao vào dòng đời hối hả ngoài kia.

Vậy đấy, nên đôi lúc tôi chỉ muốn xin lỗi chính mình. Xin lỗi vì cứ bắt bản thân phải mạnh mẽ, phải gồng mình chống chọi với những nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần. Xin lỗi vì bắt bản thân phải cố gắng đủ điều trong khi giới hạn của mỗi người luôn sẵn có. Xin lỗi vì chẳng có được một sự nghỉ ngơi tử tế hay một giấc ngủ đủ sâu. Xin lỗi vì đã luôn quên đi bản thân. Xin lỗi vì chưa bao giờ yêu thương chính mình tử tế. Xin lỗi vì tất cả những gì đã qua...

Và xin lỗi, vì có lẽ, trong tương lai những điều lỗi lầm này vẫn sẽ còn tiếp diễn. Xin lỗi nhé, tôi ơi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

"Ngày này năm xưa"

Facebook hiện đang có một ứng dụng mà tôi nghĩ ai cũng nên dùng, hãy post những gì bạn cho là quan trọng để rồi những năm về sau, nếu bạn quên nó sẽ nhắc cho bạn nhớ, nếu bạn vẫn nhớ nó sẽ giúp bạn ôn lại kỷ niệm, đó chính là "Ngày này năm xưa".

Bạn có hay xem "Ngày này năm xưa" ?

Thình thoảng, lúc online, không biết làm gì, tôi lại vào xem "Ngày này năm xưa". Đọc lại những dòng chữ cũ, xem lại những bài post ngày xưa, nhớ lại những mối quan hệ dù đã kết thúc hay vẫn còn tồn tại,...

Đọc lại, xem lại, nhìn lại và rồi nhận thấy ngày xưa ấy cứ tưởng mình lớn lắm nhưng hóa ra lại rất trẻ con và rồi nhớ những gì đã vô tình quên, nhắc lại những gì vẫn còn nhớ. Hồi ức đã qua lại trở về, hoài niệm một chút chắc chẳng sao đâu, nhỉ?

Ngày xưa ấy, có một cậu bạn ở rất xa, vô tình quen, đã từng thân và giờ thành xa lạ. Ngày đó, tôi tin tưởng cậu ấy vô điều kiện, cũng vô thức vì sự chân thành của cậu ấy mà mở lòng mình ra nhiều hơn. Nhưng sau tất cả, vẫn là cậu ấy bỏ tôi lại mà rời đi. Nếu hỏi tôi có tiếc nuôi tình bạn ấy không, thì tất nhiên là có, rất nhiều là khác. Nếu hỏi tôi có muốn bắt đầu lại tình bạn ấy không, thì câu trả lời vẫn sẽ là có. Thế nhưng, hiện tại

tôi cũng chỉ có thể tìm lại hồi ức tình bạn ấy qua "Ngày này năm xưa" mà thôi.

Ngày xưa ấy, có một cô gái, rất hay bình luận bên dưới những trạng thái của tôi, nhưng tôi rất ít khi trả lời. Và cô gái ấy, bây giờ, là người tôi yêu thương nhiều nhất, là người đặc biệt nhất. Xem lại mới biết rằng ngày xưa cô ấy lo cho tôi thế nào, còn tôi đứng đưng vô tâm ra sao, để rồi trân trọng cô ấy hơn, trân trọng tình bạn đang có hơn.

Và cũng có một tình bạn, ngày xưa ấy đẹp biết bao, thân thiết biết bao, ấy thế mà giờ nhìn lại chỉ còn là sự oán hận và những mảnh vỡ không thể nào hàn gắn.

Ngày xưa ấy và bây giờ thật khác, Cô gái trẻ người non dạ ngày ấy giờ cũng trưởng thành rồi.

Nhưng có một điều rằng, có những người, những chuyện phải cần đến "Ngày này năm xưa" nhắc lại thì mới nhớ được. Nhưng cũng có một số người, một số chuyện, chẳng cần ai nhắc mà vẫn nhớ như in, chắc có lẽ vì họ quá đặc biệt, dù còn ở lại bên cạnh hay đã cất bước đi từ lâu.

Nhìn lại quá khứ, đôi lúc thấy vui, nhưng lắm khi lại thấy buồn, thấy nhớ,... những con người năm xưa ấy, những câu chuyện xưa cũ ấy, để rồi bỗng thốt lên "Giá như có thể quay trở lại...". Nhưng đáng tiếc rằng, trên đời này vốn không tồn tại "Giá-như".

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk

www.dtv-ebook.com

Chia tay một người ở xa

Ở xa nhau hai phương trời, cái gì cũng khác, cũng khó, kể cả niềm vui, niềm đau, nỗi buồn hay thậm chí lời chia tay cũng mang một dư vị rất khác.

Ai cũng bảo yêu xa khó lắm, thật ra yêu xa không khó, nhưng chia tay một người ở xa lại rất khó. Thay đổi - nhạt nhòa - tình cảm hết, là vì khoảng cách xa nên tình cảm cũng tỉ lệ thuận với số kilomet, hay vì gần cạnh có người khác nên mọi thứ bắt đầu nhạt dần rồi xa vô tận?

Trong một mối quan hệ, khi một bên cảm thấy giữa hai người có khoảng cách thì hãy tin rằng đã đến lúc hoặc là phải tìm cách để người ta gần mình hơn, hoặc là đã đến lúc đường ai nấy đi. Và cái ngày mà tớ cảm thấy cậu dường như đã dần xa tớ, cũng là ngày mà tớ biết rằng cậu hoặc tớ phải nói lời kết thúc cho mối quan hệ của chúng ta.

Và cậu hiểu không, nói chia tay với một người ở xa, cảm giác tất cả những gì thuộc về mối quan hệ ấy được kết thúc vón vện bằng vài con chữ, một cuộc gọi ngắn ngủi vài phút hay thậm chí cứ im lặng mà chấm hết, mà xa nhau,... Cảm giác ấy ngoài đau thương trong tâm khảm, cay cay nơi khóe mắt, mặng đắng ở đầu môi ra thì có lẽ còn sự không cam tâm nhưng vẫn phải chấp nhận nữa.

Kết thúc, chẳng thể trách ai, thôi đành nương nhờ cái lý do vì khoảng cách địa lý như xưa giờ vẫn thế, để bản thân dễ dàng an yên với chính mình

cũng là để không bất chợt hận người ở bên kia đại dương mình từng yêu thương chân thành.

Kết thúc một mối quan hệ ở xa, thôi thì mặc kệ người ta phương trời bay nhảy, mình cũng phải tiếp tục sống như xưa giờ vẫn thế, vẫn phải vui cho cuộc đời ngắn ngủi, vẫn phải chiến đấu cho cuộc sống bộn bề. Không mạnh mẽ lên thì yếu đuối để ai lo?

Bao nhiêu năm trời người ta chẳng ở bên rồi cũng tự thân mà sống đấy thôi. Giờ chẳng qua cũng chỉ là một câu kết thúc để đặt dấu chấm cho một người đã vội vã đi khỏi đời ta từ lúc nào chẳng hay ấy. Nghĩ làm gì, vẫn vương làm gì, vết thương đừng chạm vào sẽ không sưng tấy, sẽ không đau. Cứ mặc kệ rồi nó sẽ tự lành.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

"Bạn"

Lớn lên, bạn bè cũng chẳng còn bao nhiêu, mà bạn thân lại càng khó có được.

Tớ chỉ đơn giản gọi cậu là "bạn" không gán cho nhau chữ "thân" vì tớ sợ thân rồi sẽ mất.

Trong tình bạn, nếu tớ và cậu giống như hai chiếc cốc thủy tinh, cậu cứng cõi, tớ cứng cõi, va vào nhau chắc chắn sẽ đứa này nứt, đứa kia mẻ, ai cũng thương tích đầy mình, ai cũng sẽ chịu tổn thương.

Nhưng nếu cậu là cốc thủy tinh, còn tớ là nước và ngược lại, thì khi va chạm vào nhau, nước sẽ tự điều chỉnh mình theo hình dạng chiếc cốc. Tình bạn cũng vậy, khi có chuyện, nếu cậu hoặc tớ là nước thì sẽ chẳng có ai phải tổn thương cả.

Thật ra, tình bạn nào chẳng có lúc chông chênh. Đứa này có bạn mới, đứa kia lại sợ nó quên mình. Đứa này có người yêu, đứa kia cũng tủi thân vì sợ nó có người yêu rồi không cần mình nữa. Đứa này không hiểu đứa kia, thế là cãi nhau. Hai đứa bất đồng quan điểm, lớn tiếng, thế là không nhìn mặt nhau một thời gian...

Chúng ta, đã từng có những lần cãi nhau lớn, lơ nhau, đôi khi là khó chịu về cách sống của nhau. Nhưng đó là khi chưa hiểu nhau, chưa trưởng

thành đủ để chấp nhận lối sống, suy nghĩ của nhau.

Cậu mệt mỏi, tớ mệt mỏi, chúng ta cứ thế để tình bạn nhạt nhòa đi. Thế nhưng, cũng là qua những thời điểm chông chênh như thế mới biết được tình bạn có thể bền vững hay không. Cãi nhau, giận nhau mà vẫn bỏ qua cái tôi để hiểu cho nhau thì mới là bạn. Chứ cãi nhau, giận nhau rồi mà còn để cái tôi quá lớn, cứ mãi không ai chịu thua ai, không hiểu cho nhau thì phí cả một tình bạn từng đẹp. Và một khi đã hiểu nhau đủ để mở lòng, để tin, để chấp nhận con người nhau và đối xử với nhau bằng sự chân thành thì khi ấy tình bạn sẽ bền chặt theo cách của riêng nó.

Bạn, không quan trọng hoàn cảnh, không quan trọng tiền bạc, nhưng quan trọng nhất là sự chân thành, thành thật trong những lời nói, những câu chuyện kể nhau nghe. Phải sống thật với nhau thì mới có thể đi cùng nhau dài lâu.

Nếu bạn đáp lại người khác bằng sự giả dối thì người ta cũng trả lại cho bạn điều tương tự. Đã gọi nhau là bạn thì hãy bỏ qua cái tôi cá nhân, hãy đối xử với nhau bằng sự chân thành và bao dung cho nhau.

Càng lớn, bạn bè cũng chẳng còn bao nhiêu, mà bạn thân thì lại càng khó có được, vậy nên hãy biết trân trọng, nhé.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Vết thương để lại

Có những vết thương chúng ta có thể nhìn bằng mắt thường, nhưng có những vết thương dù có trăm nghìn con mắt cũng nhìn không thấu, chỉ có người bị thương mới biết nó đau thế nào, sưng tấy ra sao.

Cô bạn tôi lại chia tay rồi, là lần thứ năm trong vòng một năm trở lại đây.

Cô ấy vẫn bình thản, không xót xa, chẳng tiếc nuối cũng nào có đau lòng. Bạn bè nói cô ấy lãng lơ, người ngoài nói cô ấy làm gái. Còn cô ấy? Chẳng mảy may bận tâm, vẫn kiêu ngạo sống, cặp kè hết người này đến người khác, vẫn vui trong niềm vui cô ấy tự tạo cho chính mình.

Có lần tôi hỏi cô ấy: "Tại sao cậu có thể quen người này vài tháng, cặp người kia vài tuần như thế? Nếu cậu không phải gái như người ta nói thì việc cậu làm có khác gì lời người ta bảo nhau? Cậu vốn đâu có yêu họ, đúng không? Sao phải tự làm khổ mình?"

Cô ấy cười, cô ấy thở dài.

"Người ngoài nghĩ gì về tớ, đó là việc của họ. Tớ làm gái hay không, lãng lơ hay không lại là việc của tớ. Hai vấn đề và những cá thể chẳng hề liên quan đến nhau.

Tớ không yêu họ nhưng họ lại đến vào lúc tớ trống rỗng nhất, nên tớ chấp nhận họ. Tớ không có tình cảm với họ, nhưng họ có tình cảm với tớ. Tớ bằng lòng ở bên họ vì họ tớ cái tớ cần mà không đòi hỏi tớ phải cho đi điều gì. Đến lúc họ không muốn cho nữa thì họ lại đi, còn tớ ở lại, đợi người có thể khiến tớ toàn tâm toàn ý cho đi tất cả những gì tớ có mà không cần suy nghĩ."

Hóa ra, vết thương người cũ để lại trong cô ấy vẫn còn sâu nặng lắm. Sâu đến mức cô ấy buông thả chính mình rồi cũng xem thường tình cảm của người khác. Sâu đến mức, cô ấy sợ khi phải cho đi, đắn đo khi muốn yêu ai đó khác.

Cô ấy không nhớ người cũ nhưng cô ấy vẫn còn vết thương của người cũ để lại, tuy lành sẹo nhưng chưa từng hết đau. Và nỗi đau đó, chỉ cô ấy biết, chỉ cô ấy hiểu việc cô ấy đang làm có ý nghĩa gì.

Thật ra, con người chúng ta rất kì, không thích người khác nhìn rồi phán xét cuộc đời mình, những việc mình làm, nhưng cũng chính chúng ta lại nhìn và phán xét cuộc đời người khác mà chẳng cần bận tâm họ làm điều đó vì lý do gì, có câu chuyện nào ẩn giấu sâu bên trong hay không.

Có những điều chúng ta có thể nhìn bằng mắt thường, nhưng có những chuyện hàng trăm, hàng nghìn con mắt nhìn mãi vẫn nhìn không ra.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đã - từng

Có thể điều gì mang trên mình hai chữ đã-từng đều chất chứa trong đó những nỗi đau, những hoài niệm mà không ai muốn nhớ đến, nhưng cũng đầy sự tiếc nuối mỗi khi vô tình nhắc đến.

Bạn có thật sự quên những người đã từng đến rồi đi trong cuộc đời mình?

Thật ra, tôi nghĩ không một ai sẽ thật sự quên đi những người đi qua cuộc đời họ. Cho dù ký ức những người ấy để lại là đậm sâu hay mờ nhạt thì vẫn sẽ khiến người khác phải nhớ đến họ, nhớ rằng họ đã từng xuất hiện trong cuộc đời người đó.

Mà có lẽ, để ghi lại dấu ấn của mình trong cuộc đời ai đó cũng không phải là chuyện đơn giản.

Có rất nhiều người, bỗng dưng xuất hiện trong cuộc đời ai đó, làm đảo lộn cuộc sống của người ta lên rồi biến mất như chưa từng tồn tại. Cũng có người, đến âm thầm, đi cũng lặng lẽ. Nhưng chung quy lại, dù cách họ xuất hiện, tồn tại và biến mất có như thế nào thì điều mà họ để lại luôn giống nhau. Đó là ký ức, là kỷ niệm, cũng là những bài học đắt giá.

Tôi luôn nghĩ, khi một ai đó xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, đó không phải sự ngẫu nhiên, mà là số phận, là duyên, cũng có thể là nợ. Họ

dù đến rồi ở lại hay rời đi thì sự xuất hiện của họ trong cuộc đời chúng ta là điều không thể chối bỏ.

Giữa dòng đời xuôi ngược, cuộc sống, tiền bạc, mưu sinh, có thể chúng ta chẳng còn đủ tâm trí dành cho những người bên cạnh mình chứ đừng nói là những người bỏ ta mà đi. Nhưng thật ra, không nhớ chứ chưa hẳn là đã quên, chỉ là thời điểm chúng ta nhớ về họ luôn bất chợt trong một khoảnh khắc.

Tôi tin rằng ai rồi cũng sẽ trải qua cảm giác như vậy, bỗng dưng nhớ về một người mà bản thân tưởng chừng đã quên đi, để rồi sau đó là những cảm xúc len lỏi đâu đó trở về. Là nhớ nhung, là nuối tiếc, là oán giận, là biết ơn, cũng có thể là đau thương,...

Nhưng dù có là gì đi nữa thì cũng đã thành người dưng, thành đã-từng trong nhau mất rồi.

Có thể điều gì mang trên mình hai chữ đã-từng đều chất chứa trong đó những nỗi đau, những hoài niệm mà không ai muốn nhớ đến, những cũng đầy tiếc nuối khi vô tình nhắc đến.

Đã-từng yêu thương

Đã-từng thân thiết

Đã-từng là bạn

Đã-từng tin tưởng

Đã-từng là tất cả trong nhau

Đã-từng là một điều gì đó rất quan trọng

Dù có là gì đi nữa, một khi đã gọi nhau là đã-từng thì có nghĩa mọi thứ đã hết, chúng ta không còn xuất hiện trong cuộc đời nhau nữa. Có nhớ lại,

nhắc lại cũng chỉ là quá khứ đã qua đi. Hiện tại vẫn tiếp diễn, và chúng ta vẫn phải bước tiếp trên con đường mình đã chọn, sắm tròn vai trong một bộ phim mà cuộc sống dựng lên.

Nhưng có lẽ, sau mỗi lần đã-từng ấy, sau những người đã-từng ấy, là một cái tôi khác, một cái tôi trưởng thành hơn hay chí ít cũng đã trải qua sự rèn luyện của cuộc sống, đã có cho mình những bài học riêng dành.

Có phải ta nên cảm ơn những lần đã-từng ấy? Cảm ơn họ đã giúp chúng ta lớn lên, giúp chúng ta biết thế nào là hiện thực cuộc sống.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Phụ nữ phải có tiền - của - chính- mình!

Phụ nữ bây giờ phải có tiền, tiền của chính mình, tiền để không phải sống dựa vào đàn ông, tiền để sống đời tự do không lo nghĩ, tiền để đảm bảo an toàn cho bản thân, cũng đảm bảo cho tự tôn của chính mình.

Phụ nữ bây giờ phải có tiền. Không phải là để sung sướng, để ăn trắng mặc trơn, mà tiền để đảm bảo cho cuộc sống tự do của chính mình. Tiền để không phải sống dựa dẫm vào đàn ông. Tiền để sống cuộc sống mà mình muốn chứ không phải sống như con rối trong tay kẻ khác.

Phụ nữ không có tiền, khổ lắm.

Phụ nữ ấy mà, sống dựa vào đàn ông cực khổ lắm. Ai cũng cứ nghĩ, phụ nữ chỉ cần quen được người tốt, lấy được tấm chồng tốt, người có thể chăm lo cho mình cả đời vậy là đủ rồi.

Nhưng hiện thực đâu phải mong là được, đâu phải cứ tốt là hoàn hảo. Thời đại bây giờ, kiếm được người đàn ông có thể yêu thương mình cả đời đã là tốt, là phước phận lắm rồi.

Người ta bảo phụ nữ giỏi quá cũng không hạnh phúc nhưng phụ nữ không giỏi, lại còn sống dựa vào đàn ông thì cũng không hạnh phúc. Ít nhất khi phụ nữ có tiền trong tay, đàn ông cũng sẽ tôn trọng họ hơn.

Và khi phụ nữ có tiền của chính mình, họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn, bất cứ lúc nào chứ không đợi đàn ông đưa tiền mới có thể làm. Hay đơn giản, khi phụ nữ có tiền, họ cũng không ở thế bị động sống dựa vào đàn ông, để rồi bị xài xể không ra gì khi người ta muốn. Và phụ nữ có tiền cũng có thể cùng người đàn ông của mình lo cho gia đình chứ không phải đặt hết gánh nặng lên đôi vai người đàn ông ấy.

Phụ nữ phải có tiền, tiền để đảm bảo tự trọng của chính mình. Phụ nữ tất nhiên phải được nâng niu, cưng chiều. Nhưng phụ nữ mà chỉ biết sống dựa vào đồng tiền của đàn ông rồi mang lý do người ta yêu mình nên người ta lo cho mình ra mà nói thì mấy ai nghe cho. Và chính đàn ông họ cũng chán ngấy việc phải nai lưng ra làm việc rồi những đồng tiền họ cực khổ làm ra bị phung phí. Người ngoài khinh, người yêu chán, cuối cùng thì tự trọng của bản thân cũng bị bán rẻ vì đồng tiền.

Bởi vậy, phụ nữ phải có tiền của chính mình, để mua những gì mình muốn, sắm những gì mình thích, đẹp bằng tiền của mình chứ đừng đẹp bằng tiền của đàn ông cho mình,

Chia tay đòi quà vẫn có đấy thôi. Sống dựa vào người ta, nhờ sau này chẳng đến đâu, chia tay rồi, người ta có khi lại cười vào mặt mình là loại phụ nữ chỉ biết ăn bám đấy, biết không? Mà hai từ ăn-bám, nó nhục nhã bao nhiêu...

Hơn hết, phụ nữ phải có tiền, tiền để đảm bảo tương lai của chính mình. Cuộc sống vốn muôn hình vạn trạng, bất biến vô thường. Ai biết ngày mai ra sao, cứ phải có tiền của mình trong tay để dù ngày mai có tồi tệ đến mức nào, ít ra có tiền vẫn còn có thể sống, chứ không tiền thì chỉ có "ra đê".

Dù rằng tiền có thể không phải là tất cả, nhưng là phụ nữ thì trước hết phải độc lập, sau đó phải tự mình kiếm ra tiền, tiền của chính mình, tiếp

đến là phải biết yêu thương bản thân và cuối cùng là yêu thương và chăm sóc người khác. Phụ nữ, chỉ có như vậy mới có thể hạnh phúc được.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chúng ta lớn lên - Cha mẹ già đi

Chẳng có cha mẹ nào sống đời ở kiếp với con cái; những đứa con lớn lên từng ngày, cha mẹ cũng già đi từng giờ. Bạn còn có cả cuộc đời về sau để sống, còn cha mẹ chẳng biết họ sẽ rời xa nhân thế lúc nào.

Cô gái, cha mẹ sẽ không ở bên em cả đời, giờ họ vẫn còn lo cho em không có nghĩa cả đời em có thể ỷ lại vào họ.

Sẽ đến một ngày, em rời xa vòng tay cha mẹ, em phải tự mình làm ra đồng tiền để nuôi sống bản thân. Sẽ đến một ngày, em là người phải lo cho họ chứ không phải như bây giờ. Sẽ đến một ngày, họ lần lượt rời đi chỉ còn lại em bơ vơ giữa cuộc sống bộn bề này, nếu em không tập cho mình tính độc lập, em nghĩ xem lúc họ không còn nữa em phải dựa vào ai đây ngoài bản thân mình?

Em có thể dành dụm tiền cha mẹ cho để mua thứ em thích, đến nơi em muốn. Nhưng em sẽ hoàn thiện chính mình và hạnh phúc hơn nữa khi em tự kiếm ra tiền bằng đôi tay của mình để làm những việc em thích mà không phải dùng đến tiền của cha mẹ nữa.

Ngày xưa, tôi luôn nghĩ, lúc kiếm được tiền rồi, tôi phải sống cho mình, phải mua thứ tôi thích, đi thật nhiều nơi và gặp những người tôi thương. Nhưng em biết không? Đến lúc tôi kiếm được tiền, thì tôi lại không làm những điều ngày xưa tôi nghĩ, tôi thích nhưng tôi không mua nếu

không thật sự cần, tôi có thể đi vài nơi nhưng tôi chọn ở yên tại thành phố của mình.

Số tiền mà tôi kiếm được ấy, tương lai tôi cần đến nó, tôi không thể cứ sống hết mình ở hiện tại rồi tương lai không có gì nắm chắc trong tay. Tôi hiểu cha mẹ tôi bị bệnh, những căn bệnh kéo dài cùng năm tháng. Tôi hiểu đứa em tôi còn cả một tương lai thật dài. Tôi hiểu rõ cuộc sống của mình, vậy nên tôi không thể phung phí bất cứ một đồng nào mà tôi kiếm ra được.

Có thể nói tôi lo xa, nhưng chỉ khi em nắm bắt rõ được hiện trạng cuộc sống của em nắm rõ được tình trạng cha mẹ em, gia đình em, thì khi ấy em mới có thể hiểu được việc tiêu tiền là một môn toán khó nhất trong đời. Có thể tôi sẽ dùng tiền của mình để mua một món đồ, nhưng đa số nó sẽ dành cho cha mẹ hay em tôi. Có thể tôi sẽ đi đến nơi nào đó, nhưng sẽ đưa cả gia đình đi cùng tôi. Tôi chẳng biết họ còn bên tôi bao lâu, vậy nên tôi luôn chuẩn bị tâm thế, một ngày nào đó, tôi mất họ, một ngày nào đó, tôi phải tự mình lo lắng cho những đứa em, một ngày nào đó, tôi thành trụ cột gia đình.

Cô gái, em phải hiểu rằng, ai rồi cũng lớn, cha mẹ cũng sẽ già đi. Bây giờ em có thể sống hết mình với thanh xuân, nhưng đừng sống mà chỉ biết hiện tại mà bỏ qua tương lai, cũng đừng chỉ sống thật vui cuộc sống của bản thân mà bỏ qua sự già nua ốm yếu từng ngày của cha mẹ.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Hoài niệm

Những kẻ lúc nào cũng thích hoài niệm là những kẻ vẫn đang gieo hồn mình ở dòng sông quá khứ dù thân xác đã bước đến thì hiện tại.

Những ngày sống với hoài niệm ấy, tôi như kẻ ngủ vùi trong ký ức, đẹp đẽ và hạnh phúc. Chưa từng muốn tỉnh giấc, cũng không hi vọng sẽ tỉnh giấc. Nhưng rồi có lúc, tôi cũng buộc mình phải mở mắt, phải thoát khỏi giấc ngủ chìm sâu đầy ảo ảnh mà trở về thực tại rõ ràng trước mắt.

Sống với hoài niệm như thể đang tự mình ôm lấy một bó hồng hay một cây xương rồng đầy gai nhọn, dẫu rằng khắp tay, khắp người đều bị gai đâm đến ứa máu,ứa đến bỏng rát da thịt, nhưng vẫn cứ khư khư ôm chặt lấy thứ đẹp đẽ ấy trong vòng tay mãi không buông. Dù đau đó, nhói đó, nhưng sợ chỉ cần buông tay ra thứ đẹp đẽ ấy sẽ tan vỡ mất, nên cứ ôm chặt, chặt mãi rồi đổ máu, rồi đau thương mãi thế.

Hoài niệm là thứ đẹp đẽ, mà thứ gì càng đẹp lại càng nguy hiểm, càng làm người ta đau khi trở về thực tại. Mà những người nhất mực sống với hoài niệm là những người mang một trái tim cũng như một cơ thể đầy những vết sẹo không thể chữa lành.

Thật ra, cuộc sống này luôn tồn tại những việc bất khả kháng, mà chúng ta không bao giờ nắm quyền quyết định. Như việc một ai đó vô tình bước vào đời ta, như việc một ai đó bỏ ta mà đi,...

Một mối quan hệ, bắt đầu rồi lại kết thúc, cũng như mây tụ rồi lại tan, như người đứng giữa đường va phải nhau, nói cùng nhau dăm ba câu, đi cùng nhau một đoạn đường, đến ngã rẽ rồi chẳng phải vẫn đường ai nấy bước sao?

Đôi khi luyến tiếc một người, một kỷ niệm đã xa thì cũng chỉ để nhắc lại rằng ngày xưa đó, người xưa đó, từng quen đó. Chỉ có vậy.

Hiện tại là điều đang tiếp diễn, còn quá khứ cho dù có luyến tiếc, có hoài niệm thì cũng chỉ là chuyện đã qua, người đã đi. Có ngoái đầu nhìn lại thì được gì? Người đã đi, tình đã hết, có gì còn mãi vẫn vương để rồi xót xa, cay đắng cho một quá khứ từng đẹp.

Đừng dằn vò chính mình bởi những gì của ngày xưa ấy. Đừng để kỷ niệm tuy đẹp nhưng lại vì hoài niệm mà nhuộm màu thương đau. Nhớ về nhau mà cười, chứ đừng nhớ mà hai hàng lệ rơi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Ghen - tị

Em có thể lấy một người làm mục tiêu phấn đấu, nhưng đừng bao giờ ước mình được như người ta, đừng đem bản thân mình thành bản sao của bất kỳ ai vì sự ghen tị. Đừng ghen tị với những thứ người ta có mà hãy cố gắng để có thứ còn tốt hơn cả người ta. Đừng nhìn người ta rồi chỉ biết ghen tị, hãy nhìn người ta rồi nhìn chính mình để biết mình có gì và phải phấn đấu thêm điều gì.

Em à, ghen tị với người khác chính là cách giết chính mình. Cuộc đời mỗi người mỗi khác, thay vì ghen tị với người khác thì nên cố gắng cho chính cuộc sống của mình.

Đừng bao giờ "Muốn được như người ta" bởi vì như thế chẳng khác nào em đã biến mình thành bản sao của người ta từ trong tiềm thức suy nghĩ. Mà điều đó chính là điều không nên có, tuyệt nhiên không nên tồn tại.

Hiện tại, có thể không tốt, nhưng tương lai vẫn có thể thay đổi.

Hiện tại, có thể rất tốt, nhưng tương lai vẫn chưa nắm chắc điều gì.

Tuổi trẻ là thứ mà chúng ta đang có, tương lai là thứ mà chúng ta vẫn còn đuổi kịp, cố mà dốc cho hết sức trẻ, hết nhiệt huyết và đam mê đến ngày không thể nữa. Đừng hao phí tuổi trẻ của chính mình vào những ganh

gjest không nên có. Đừng vùi mình với tổn thương và vấn vương với nỗi buồn.

Hãy đứng lên mà bước cho hết con đường dù cho nó chẳng bằng phẳng như đám bạn đồng trang lứa với em đi chẳng nữa, em cũng phải đi đến cuối cùng, bằng cách này hay cách khác. Đâu phải ai cũng một bước lên đỉnh vinh quang, đâu phải ai rồi cũng sẽ thành công giữa cuộc đời quá đổi chông chênh, nhiều cạm bẫy này.

Đừng tự giết chết chính mình bởi những điều không đáng cho tương lai em cần có. Đừng đợi ai đó nói với em câu cổ lên mà hãy tự nói với chính mình. Không ai giúp được em nếu em không tự mình cố gắng. Đừng trông đợi ai khác mà hãy tự thân vận động đi em. Người ngoài dù thân thuộc đến đâu cũng không thể làm nên câu chuyện cuộc đời em tốt đẹp.

Nhớ em nhé, chẳng ai giúp em cả đời, cũng chẳng ai sống tốt cả đời cho em ghen tị. Đừng mãi nhìn vào người ta rồi nghĩ mình không có gì mà hãy nhìn ra mình đang có điều gì và cần phải phấn đấu thêm cái gì.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thanh xuân chỉ có một lần

Thanh xuân chính là quá trình em chạm mặt với tất cả những cảm xúc tích cực cũng như tiêu cực của cuộc đời, và đây cũng là giai đoạn mà em tự mình đưa ra quyết định đôi mắt hay từ bỏ.

Thanh xuân chỉ có một lần, phải sống cho đáng em biết không?

Niềm vui hay nỗi buồn chỉ nên là thứ xúc cảm giúp em biết rằng em vẫn còn cảm nhận với đời, với người chứ không phải là thứ khiến em buông thả bản thân hay sống khép mình rồi tự tổn thương chính mình.

Còn xúc cảm là còn mừng em biết không?

Vì như vậy là em còn sống chứ không phải chỉ đang tồn tại như vô hình đợi ngày tìm về cõi trời xa lắm. Hãy mừng vì em vẫn còn cảm nhận được nỗi đau mà tìm cách chữa lành nó. Hãy vui vì em đôi lúc thấy buồn để rồi sẽ tìm cách tự làm mình vui lên.

Chia tay một người thì sao?

Họ đi rồi em cũng từ bỏ mình hay sao?

Bạn bè quay lưng thì thế nào?

Họ trở mặt với em chẳng lẽ em cũng bỏ mặc chính mình?

Không ai quan tâm thì sao?

Tự em không thể chăm sóc chính mình được ư?

Đừng dựa dẫm vào người khác, cũng đừng ỷ lại vào bất kỳ ai. Không ai yêu thì tự yêu mình, không ai chăm sóc thì tự chăm sóc mình, không ai chơi cùng thì đi một mình. Em không cô đơn vì em còn có chính mình, chỉ khi ngay cả em cũng từ bỏ chính em như cái cách người ta bỏ rơi em thì khi đó em chẳng còn gì nữa đâu.

Tập làm mọi thứ một mình, rồi sẽ đến lúc em quen với thế giới một mình thôi. Một mình không hẳn là không tốt, nó tập cho em tính độc lập, nó cho em một thói quen mà nếu một ngày ai đó bỏ em đi, em vẫn có thể trở về cuộc sống một mình mà không khó khăn gì.

Thanh xuân chính là quá trình em chạm mặt với tất cả những cảm xúc tích cực cũng như tiêu cực của cuộc đời, và đây cũng là giai đoạn em tự mình đưa ra quyết định đối mặt hay từ bỏ. Em đối mặt, học hỏi, té ngã rồi đứng dậy, trưởng thành. Em chối bỏ, né tránh, em tự đánh mất cuộc sống và quyền sống của chính mình. Thanh xuân chính là giai đoạn em tự quyết định mình sẽ sống hay chỉ đơn giản là tồn tại.

Và thanh xuân, chỉ có một lần, sống cho đáng, đừng để nó qua đi rồi mới nhận ra muộn màng, em nhé.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đau một lần, đau đến cả đời về sau

Có những đoạn tình cảm, khi yêu thì đẹp, mà đến lúc hết yêu thì vết thương để lại cũng sâu không kém. Có những người, dù ra đi rồi nhưng niềm đau mà họ để lại nếu muốn nguôi ngoai có khi phải mất cả một đời.

Có những chuyện tình, yêu thì đậm sâu, mà chẳng bên nhau dài lâu đến cuối cùng. Bắt đầu thì đẹp, yêu nhau cũng đẹp, ấy mà kết thúc lại chẳng vào đâu, chẳng có nổi một lý do chính đáng, cứ vậy là hết. Hết yêu, hết tình, bạc nghĩa, mỗi người mỗi ngã, đường ta chia hai.

Cô từng yêu một người, câu chuyện tình kéo dài suốt 12 năm mà ai cũng ngỡ rằng đã có cho riêng nó một cái kết viên mãn. Nhưng đến cuối cùng, cái kết dành cho cô lại là một kết thúc chẳng ai ngờ, để rồi từ đó về sau, chỉ cần nhắc về người ấy, cõi lòng tưởng chừng đã an yên lại dậy sóng, con tim tưởng chừng đã nguội lạnh lại nhói đau không nguôi.

Cô và người ấy bên nhau từ năm lớp 10, lên đến Đại học rồi tốt nghiệp ra trường, người ấy đi làm xa, cô kiên trì ở lại mảnh đất miền Trung tiếp tục tình yêu trong đợi chờ. Người ấy nói với cô rằng, chỉ cần cô vẫn còn đợi thì người ấy sẽ về.

Suốt ba năm sau đó, câu chuyện tình yêu cách nhau nửa vòng trái đất vẫn được tiếp tục trong hạnh phúc. Thế nhưng hai năm tiếp theo, những

cuộc gọi thừa thốt dần, những lời hỏi thăm cũng vơi đi. Cho đến một ngày, cô nhận được dòng tin nhắn vồn vện vài chữ "Mình dừng lại em nhé".

Chuyện tình 12 năm, kết thúc chỉ với một dòng tin nhắn,, không một lý do, không một lời giải thích. Bạc thay phận đời một người con gái, cứ yêu hết mình rồi đau hết đời.

Sau tin nhắn ấy, cô và anh chẳng qua lại thêm câu chữ nào nữa, tất cả trôi vào lặng im. Cô chấp nhận hiện thực, không làm âm ỉ mọi chuyện, cũng không tìm anh để hỏi cho ra lẽ, cô chỉ im lặng đi đi về về suốt một khoảng thời gian dài, nhìn qua cuộc sống của cô giống như mặt nước, yên ả, không một gợn sóng, nhưng mấy ai biết rằng tận sâu bên dưới sự yên ả ấy là những đợt sóng cuộn trào dữ dội. Cô sống trong thế giới của mình rất lâu, lâu đến nỗi con số ấy chắc có lẽ phải đếm bằng năm.

Thật ra, cô cũng muốn đi gặp người ấy, cũng muốn hỏi tất cả chuyện này là như thế nào. Thế nhưng, cô sợ, sợ đến gặp rồi lại phát hiện ra bên cạnh người ấy là một ai đó khác, sợ gặp rồi sẽ không có can đảm từ bỏ.

Tính cô cao ngạo, cô nghĩ dù có bị người ta đá, bị người ta bỏ thì cô vẫn còn tự tôn của chính mình. Không có người ấy, cô vẫn phải sống cuộc sống của riêng mình. Cô chấp nhận hiện thực xảy đến, nhưng không có nghĩa rằng nỗi đau không tồn tại. Chỉ là cô có cách để sống dung hòa với nỗi đau đó theo một cách riêng.

Hiện tại, bằng đi bao nhiêu năm, thế nhưng trong những giấc mơ mỗi đêm, bóng hình người ấy vẫn luôn hiện diện, vết thương nơi con tim vẫn còn đau nhói. Cô vẫn chẳng thể chấp nhận bên cạnh có một ai đó dù cho đã từng có người đến rồi đi. Dù họ có quan tâm cô đến đâu, yêu thương cô thế nào, thì chẳng ai đủ kiên nhẫn để đợi cô quên đi một người đã thành niềm đau, cũng chẳng ai đủ kiên nhẫn ở bên xoa dịu niềm đau ấy.

Có thể trên đường đời, chúng ta sẽ gặp vô số người lạ chung đường, để rồi từ lạ thành quen, nhưng chúng ta lại chẳng thể nào biết được phía trước con đường ấy, ai sẽ cùng ta đi đến cuối cùng và ai sẽ tạm biệt ta ở những ngã rẽ. Có thể, đến cuối cùng thứ mà ta nhận lại chỉ có một nỗi đau, đau đến cả một đời về sau.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Là ai thay đổi?

Trong một mối quan hệ, đừng bao giờ đặt ra câu hỏi "Ai là người thay đổi", cũng đừng bao giờ đổ hết cho người ta thay đổi, còn bạn thì không. Tất nhiên chắc chắn sẽ có kẻ ít người nhiều, nhưng sự thật là cả hai đều thay đổi.

Đôi lúc tôi tự hỏi là tôi thay đổi hay người ta thay đổi, hay cả hai vốn chẳng còn điểm chung nào để có thể giữ mối quan hệ thân thiết như cũ nữa.

Khi mối quan tâm của hai là khác nhau, khi suy nghĩ chẳng chung một lối về thì điều hiển nhiên dễ hiểu là sẽ có ít nhất một hoặc hai bên đều chán mối quan hệ đó.

Đến một lúc nào đó kể cả là nhắn tin cho nhau cũng thấy nhác lạ thường. Chẳng biết nói gì, chẳng biết quan tâm làm sao, chẳng biết phải hỏi han thế nào khi biết chắc dù mình có hỏi, họ có trả lời thì đôi bên cũng chẳng tìm được điểm chung nào để tiếp tục câu chuyện lâu dài như trước nữa.

Và có lẽ, tôi không thể trách ai vì cho cùng tôi hiểu người ta vẫn luôn tôn trọng tôi ở một mức nào đó và tôi cũng vậy. Nhưng vì tôi không muốn nghe những câu chuyện về thế giới mà tôi không biết, về những người mà tôi chẳng quen, nên cảm thấy việc nói chuyện với người ta dần dần trở nên rất mệt.

Cũng có thể là do thế giới của cả hai đều đã rộng lớn hơn chẳng? Khi thế giới của một người rộng lớn hơn, nhiều người bước đến và dừng lại hơn, thì sự thay đổi là điều không thể tránh khỏi.

Khi thế giới của hai người chỉ xoay quanh nhau và một số ít người khác thì nó sẽ khác với thế giới có rất nhiều người. Và lúc tôi thấy người ta thay đổi, chắc cũng là lúc người ta thấy tôi đổi thay.

Tôi sợ nhất loại quan hệ này, một mối quan hệ ban đầu vì tiếng nói chung nên thân nhau, sau đó một người thay đổi mối quan tâm của họ, người còn lại thì vẫn như cũ, và rồi cả hai chẳng còn tìm được tiếng nói chung nào nữa, cuối cùng họ cứ thế xa nhau trong vô thức.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Trưởng thành, mệt lắm

Ngày còn bé chỉ mong được lớn lên, nhưng đến lúc trưởng thành rồi lại mệt đến mức muốn buông bỏ tất cả, chỉ ước được trở về cái lúc còn bé tí, chẳng phải lo nghĩ gì, vô tư sống trong vòng tay mẹ cha.

Trưởng thành, mệt lắm em biết không?

Trưởng thành, em nhận ra mình già đi, già trong suy nghĩ lẫn dung mạo.

Trưởng thành, em nhận ra trên người mình chẳng chịt những vết thương, nhưng nó chẳng còn nhói đau nữa mà chỉ in hằn ở đấy nhắc nhở em phải kiên cường bước tiếp.

Trưởng thành, em nhận ra mình cười nhiều hơn, nhưng cười đâu phải vì em vui nên cười mà vì em chẳng thể rơi nước mắt hay bật khóc thật to được nữa.

Trưởng thành, em nhận ra mình thật khác, khác với mình của ngày xưa cũ và khác với những gì mình suy nghĩ ngày ấy.

Trưởng thành, ai rồi cũng đổi thay, kể cả là em hay tôi.

Trưởng thành, nó chính là hiện thực nhiều khi không được như mong đợi của cuộc sống. Ngày còn bé, tôi chỉ mong mình trưởng thành sớm một

chút, có thể bước ra khỏi cánh cửa nhà, tìm cho mình bầu trời cao rộng hơn.

Thế nhưng, lớn lên rồi, trưởng thành rồi, bay nhảy khắp nơi, điều sau cùng tôi mong ước chỉ là được bé lại, được trở về an yên trong vòng tay cha mẹ, được bao bọc, chở che, chẳng phải lo nghĩ, chẳng phải toan tính, chẳng phải đối mặt với hàng tá những vấn đề của xã hội mỗi ngày,

Có những ngày, tôi chỉ ước mình mãi mãi là đứa trẻ không biết gì, thích thì cười, thì vui, không thích thì khóc quấy, mếu máo, vô tư sống vui suy nghĩ giản đơn không pha lẫn bụi trần. Trưởng thành làm gì để rồi giờ đây, lắm lúc chỉ mong mình được bé lại hả em?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Luôn có một chân trời thuộc về riêng bạn

Mỗi người đều có một bầu trời thuộc về riêng mình. Ở dưới bầu trời ấy, họ có thể thỏa thích sống với ước mơ, với đam mê và sở thích mà chẳng gằn gò bó điều gì. Nhưng quan trọng là, ai có thể tự tin tìm thấy bầu trời của riêng mình đó.

Có những ngày dài thật buồn, bó gối trong căn phòng nhỏ, nhìn ra bầu trời cao rộng ngoài kia, tôi luôn mang trong mình suy nghĩ bầu trời ấy không có chỗ dành cho tôi. Tôi luôn tự hỏi "Mình muốn làm gì?", "Mình phải làm gì?", "Mình cố gắng vì điều gì?",...

Đó là những ngày tháng tôi sống trong sự hoang mang, vô định, không biết điều mình muốn là gì, không biết ước mơ của mình ở nơi đâu, những ngày đó trong tôi, chỉ trống rỗng một khoảng không đen tuyền khi nhớ lại.

Cho đến một ngày, một người nói với tôi rằng: "Cô gái, đừng bó gối trong căn phòng nhỏ nhìn ra ngoài nữa, hãy tự mình cảm nhận bầu trời của riêng cậu đi".

Người ấy kéo tôi ra khỏi căn phòng tối tăm của chính mình, kéo tôi đến với bầu trời mà tôi luôn nghĩ nó xa lắm, chỉ dám ngắm nhìn từ căn phòng nhỏ bé. Người ấy hướng tôi đến một thế giới rộng mở hơn, để tôi bay nhảy, để tôi tìm ra điều mình thích, theo đuổi nó bằng khả năng của mình.

Tôi luôn tin, mỗi người đều có ước mơ, đam mê hay hoài bão của riêng họ.

Có người sẽ bay lượn ở chân trời của mình nhưng cũng có người giống như tôi ngày đó, mang một nỗi sợ, mang một sự hoang mang, và rồi tự bó buộc chính mình trong căn phòng tối không ánh sáng.

Ai cũng có một bầu trời tự do của chính mình, ai cũng có một bầu trời đam mê thuộc về, chỉ cần bạn phải tin rằng, nhất định có một chân trời của riêng bạn, chỉ thuộc về bạn, và việc bạn phải làm chính là giữ lấy nó, chạm đến nó, rồi sẽ có một ngày bạn biết mình nên làm gì, muốn làm gì hay ước mơ điều gì.

Một căn phòng tối chỉ mang lại cho bạn sự lo sợ, bó buộc, bạn không thể nào thoát khỏi chính mình mà thể hiện cái tôi bên trong bạn được.

Đam mê, hoài bão, không ai không có, hiện tại chưa có, nhưng rồi tương lai sẽ có, quan trọng bạn phải tự tin bước ra chân trời thuộc về bạn chứ không phải chỉ biết nấp trong bóng tối và lo sợ.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Tuổi trẻ vụt qua

Tuổi trẻ là thứ mà ai cũng có, nhưng không phải ai cũng biết trân trọng. Có những người, khi họ biết tuổi trẻ quý giá thế nào thì cũng là lúc họ đứng ở ngưỡng sắp phải nói lời chia tay với nó.

Ở giai đoạn nào của cuộc đời cũng đều sẽ có những nỗi tiếc, nhưng có lẽ nhiều nhất chính là tuổi trẻ.

Bởi vì con người thường có sự ỷ lại, luôn nghĩ tuổi trẻ chính là thời điểm chúng ta có nhiều thời gian nhất nên chắc chắn sẽ vẫn còn kịp để làm sai, để lạc lối cũng như sửa sai và tìm về.

Nhưng, tuổi trẻ không đợi bất kỳ ai đâu, nó cũng không hề dư thừa một giây phút nào nếu chính bạn không trân trọng nó.

Chớp mắt một cái, thanh xuân đã qua đi, tuổi trẻ cũng trôi tuột lại phía sau xa tít tắp, đưa tay nắm lấy mà tiếc rằng chỉ còn là cái vớ vào khoảng không vô vọng.

Thời gian, một khi đã qua thì không thể lấy lại. Tuổi trẻ, một khi đã hết rồi thì tiếc nuối cũng chỉ khiến ta thêm hoài niệm về một thời đã qua.

Biết đâu, sai lầm của hôm nay đến ngày mai đã chẳng kịp sửa chữa, bàn tay chỉ vừa buông lơi hôm nay đây ngày mai đã đan chặt một bàn tay

khác, người mới cùng ta nói nói cười cười đó ngày mai đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, người mới đó còn chào hỏi thân thương ấy mà lại phải nói với nhau câu tạm biệt buồn vương.

Tuổi trẻ, đối với những kẻ chưa thể học cách trân trọng nó, vẫn còn lãng phí nó như tôi, thật đáng thương làm sao.

Tuổi trẻ của chúng tôi đang dần trôi qua một cách nhanh chóng, đến mức khi chúng tôi học được cách trân trọng tuổi trẻ cũng là lúc phải tạm biệt nó, nhìn nó sắp qua đi mà nói lời tiễn biệt muộn màng.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Không ai là cả thế giới của ai

Đôi khi, cuộc sống là phải chấp nhận,

Chấp nhận những điều vốn dĩ, và sống hòa bình với nó.

Sẽ có lúc bạn phải chấp nhận rằng, không ai là cả thế giới của ai, cuộc sống của bạn, không thể nào chỉ xoay quanh một người duy nhất, và người ta cũng vậy.

Ngày còn trẻ, tôi luôn nghĩ rằng khi tôi coi trọng ai đó, khi tôi và ai đó thân nhau, thế giới của chúng tôi chỉ nên có nhau. Tôi hay nghĩ, hay buồn khi người ta đi chơi với ai đó chẳng phải tôi, khi người ta thân thiết với ai khác ngoài tôi. Những lúc như thế, tôi lại cảm giác mình có quan trọng với người ta đâu.

Rồi dần dà, lớn lên, trưởng thành, điều mà tôi học được lại là, ai cũng có một thế giới riêng, ai cũng có những mối quan hệ riêng, dẫu có thân nhau đến đâu cũng chẳng làm cả thế giới của nhau được.

Tôi không thể trách người ta quan tâm đến bất kỳ ai mà người ta muốn, tôi không thể trách người ta có bạn mới, bởi, ai cũng sẽ có lúc gặp được người hiểu mình hơn người trước, hợp với mình hơn người trước,...

Vậy nên tôi chẳng thể trách bất kỳ ai khi thế giới của họ bắt đầu rộng lớn hơn, vì đó đơn giản là quy luật của cuộc sống. Chỉ cần họ còn tôn trọng tôi, vậy là đủ.

Một đứa trẻ, khi mẹ nó bảo có em bé, nó sợ rằng ba mẹ sẽ thương đứa em kia hơn, không còn thương nó nữa. Thế rồi nó buồn, nó trách ba mẹ nó, nó bắt đầu không thích sự hiện diện của em nó.

Thế nhưng, một ngày khi ba nó bảo: "Trái tim của ba mẹ sẽ chia đều cho cả em và con", khi đó đứa trẻ lại bỏ qua tất cả và yêu thương đứa em ấy nhiều hơn. Bọn bè cũng tương tự.

Khi một người bắt đầu thân với một ai đó khác, ta sẽ lo sợ người kia quên đi mình, bắt đầu có cảm giác oán trách người kia và cả người mới ấy nữa.

Thế nhưng, ta đâu biết rằng, với người kia ta vẫn còn quan trọng lắm, vị trí của ta vẫn ở nguyên đấy, chỉ vì sự hoài nghi, thiếu tin tưởng và đôi chút ích kỷ trẻ con muốn giữ lấy đồ vật của mình mà vô tình đẩy cả hai ra xa nhau hơn.

Đôi khi, cuộc sống là phải chấp nhận, chấp nhận những điều vốn dĩ, và sống hòa bình với nó.

Chẳng ai là cả thế giới của ai.

Ai cũng phải chấp nhận rằng mình dù có quan trọng với ai thì cũng chỉ quan trọng ở một mức nào đó có thể trong phạm vi cho phép mà thôi.

Ai rồi cũng phải hiểu rằng, mình xem trọng họ, họ xem trọng mình nhưng chúng ta không thể là cả thế giới hay toàn bộ bầu trời của đối phương được. Chúng ta chỉ là một trong số chứ không thể chỉ là một. Thế giới của một người không thể nào chỉ có ta và người đó.

Ai cũng có vị trí của riêng mình, đừng tham lam muốn chiếm lấy tất cả, đừng viển vông mọi thứ to lớn lên rồi lại làm khổ mình, khổ cả người ta nữa.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

"Chong chóng gió, xoay tròn kỷ niệm"

Ba năm tưởng chừng dài lắm nhưng hóa ra lại ngắn đến không tưởng. Lúc còn bên nhau thì chẳng biết quý trọng, đến lúc xa nhau rồi mới thấy tiếc nhớ vô bờ. Bước chân ra khỏi cổng trường cấp ba ấy, chẳng biết cuộc đời sau này, đến năm tháng nào mới gặp lại nhau.

Thời gian chẳng đợi chờ một ai, mỗi đứa chúng tôi ngày ấy giờ đều đi theo con đường riêng mình, theo đuổi ước mơ, toan tính, đam mê riêng của bản thân.

Ngày ấy, chúng tôi cười rồi khóc với nhau dưới mái trường đó lần cuối, tự nhủ sau này chắc phải lâu thật lâu mới có thể gặp lại, mỗi đứa phải tự sống thật tốt, đổi diện thật vững vàng với cuộc đời xô bồ ngoài kia.

Ngày ấy, chúng tôi hay đùa bỡn nhau rằng: "Cuối cùng cũng bị đá khỏi trường", "Thất học rồi giờ làm sao?", "Tạm biệt địa ngục trần gian",... chúng tôi đùa nhau rồi cười, cười đủ rồi lại khóc, lại ghen lời.

Bây giờ, va chạm với đời rồi, mệt mỏi nhiều rồi, tôi chỉ có thể nói thời điểm còn được ngồi trên ghế nhà trường, được cùng bạn bè dù nhiều hay ít, dù thân hay không, nói nói cười cười, đó mới là thời gian hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất.

Người ta bảo đi qua rồi mới biết quý trọng, chắc vậy mà thật sự là vậy. Bước chân ra khỏi trường rồi, thời áo trắng đến trường ở lại phía sau rồi, mới nhận ra thời gian đó chúng tôi lãng phí nó nhiều đến thế nào, không biết quý trọng nó nhiều bao nhiêu.

Thời gian ba năm, nếu nghĩ nó rất dài cứ từ từ thôi thì khi nó vụt qua trước mắt cũng chỉ có thể nhìn nó tiếc nuối, nhìn nó ân hận.

Chúng tôi ngày ấy là những đứa trẻ và cho đến bây giờ, nhiều năm qua đi vẫn còn là những đứa trẻ, những đứa trẻ đang học cách lớn, học cách trưởng thành, học cách tìm cho mình con đường đúng đắn, học cách đối nhân xử thế.

Năm chúng tôi 18, mượn chong chóng gió, xoay tròn những kỷ niệm, gửi lại mái trường ấy những hồi ức đẹp nhất về ba năm cấp ba của chúng tôi, mỗi đứa một hướng rẽ tự mình đi.

Bây giờ, nhìn lại ngày ấy, nhìn lại thời gian qua, mỉm cười rồi bước tiếp con đường hiện tại.

Nhiều năm về sau nữa, chúng tôi vẫn đi theo con đường của riêng mình, vẫn sẽ cố gắng vững vàng trên đường đời, để một ngày nào đó đủ vững vàng, đủ mạnh mẽ, chúng tôi sẽ lại về nơi ấy tìm kiếm những kỷ niệm đã gửi gắm dưới mái trường mà chúng tôi cùng nhau trưởng thành.

Và gửi những người trẻ bây giờ vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường như chúng tôi ngày ấy: Hãy trân trọng từng khoảnh khắc còn lại bên bạn bè, trường lớp, dù thế nào cũng đừng lãng phí nó một cách vô ích, để khi nó qua đi rồi mới ngậm ngùi oán trách chính mình, tiếc nuối muốn tìm lại.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Lời-thiên-hạ

Thiên hạ là những kẻ đứng ngoài cuộc đời bạn, họ chẳng cho bạn đồng tiền các bậc nào qua ngày, càng không nuôi sống được bạn, cũng chẳng cho bạn được thứ gì, vậy tại sao bạn phải để tâm đến việc họ nói gì về bạn?

Bạn có thường để ý lời người khác nói về mình?

Bạn có thường quan tâm đến việc một ai đó nói gì về bạn?

Thế giới ngày xưa, chiến tranh, nghèo đói là thứ giết chết con người.

Thế giới hôm nay, lời nói là thứ có thể đẩy một người đang sống vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Cuộc sống này là vậy, bạn không thể nào kiểm soát được lời người ta nói về bạn.

Bước ra đường, mặc bộ đồ mình thấy đẹp, thấy thích mà người ta không vừa mắt thì người ta nói bạn như con điên, không có gu thẩm mỹ.

Đi làm, bạn cố gắng chứng tỏ năng lực của mình với sếp, người ta làm không bằng bạn, người ta nói bạn tỏ vẻ, xu nịnh.

Có người yêu, quen người giàu thì người ta nói bạn đào mỏ, quen người nghèo thì người ta nói bạn không có mắt nhìn,... còn tí tí chuyện khác trên đời mà người ta thích thì người ta nói, bạn không có cái quyền cấm cản người ta.

Nhưng bạn sống mà có thể chiều lòng tất cả người-thiên-hạ được không? Nếu bạn sống để chiều lòng-thiên-hạ thì hẳn là sẽ mệt mỏi lắm.

Tại sao cuộc đời của bạn lại phải để lời nói của người khác lái đi?

Tại sao số phận của chính bạn không nằm trong tay bạn mà lại phụ thuộc vào lời nói của kẻ khác?

Mỗi ngày bước chân ra đường, dù bạn làm tốt hay không tốt, dù bạn xinh đẹp hay không xinh đẹp, dù bạn tài năng hay không tài năng, bạn vẫn chẳng thể khiến mình không nghe lời-thiên-hạ.

Thế gian này còn kẻ ganh ghét, còn kẻ rối chuyện, thì sẽ còn bị phán xét, dù bạn có biến mình trở thành người hoàn hảo, mà thế gian này, có ai hoàn hảo sao?

Đừng nghe lời-thiên-hạ nữa mà hãy nghe lời-chính-mình đi các bạn.

Hãy biết nghe và tiếp thu một cách có chọn lọc.

Hãy biết ai đang nói tốt cho bạn và ai chỉ đang dùng lời nói để giết chết bạn.

Hãy để tâm đến lời nói khiến bạn đi lên chứ đừng bó chặt những thứ làm bạn đi xuống.

Bạn là chính bạn, bạn độc lập với thế giới ngoài kia, bạn tiếp xúc với họ để tồn tại nhưng đâu phải ai cũng đáng được coi trọng, đúng chứ?

Đâu phải người ta nói cái gì bạn phải nghe cái đó, bạn có quyền để bản thân từ chối không tiếp thu mà, đúng không?

Người ta thích thì người ta nói, vậy bạn cũng thích thì bạn không nghe. Rèn cho mình bản tính mặc kệ lời-thiên-hạ, mặc kệ những kẻ lăm chuyện mang tên người-thiên-hạ.

Họ là những kẻ nhìn đâu cũng không vừa mắt, nhìn ai cũng thấy họ như có lỗi với mình, nhìn đâu cũng thấy người ta làm sai, nên bạn việc gì phải để tâm đến kẻ chẳng cho bạn một đồng sống qua ngày đó.

Bạn là chính bạn, họ chỉ là người-thiên-hạ, họ nói điều gì về bạn cũng chỉ là một người khác do họ tạo nên từ suy nghĩ và lời nói của họ chứ đâu phải một người do chính bạn tạo nên từ bản thân bạn, vậy tại sao bạn phải quan tâm họ nói gì về mình? Hãy cứ làm tốt chính mình, còn thiên hạ, nói chán lại thôi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Không bình thản thì làm gì

Thế giới này chính là đối mặt và chấp nhận, chẳng có cách nào khác. Chuyện đã xảy ra rồi, cho dù bạn có khóc đến thương tâm, đau khổ đến tột cùng, thì cũng chẳng thể khiến thời gian quay trở lại. Ngoài bình thản chấp nhận ra, bạn không thể làm gì khác.

Sau khi chia tay cậu ấy, tôi chẳng mấy may buồn, không khóc lóc vật vã, cũng chẳng quy lụy đau thương.

Tôi vẫn sống như cuộc sống thường ngày diễn ra, đi làm, đi học, đi chơi, mọi thứ chẳng có gì thay đổi, giống như sự ra đi của cậu ấy chỉ là giọt nước bốc hơi khỏi mặt hồ.

Bạn bè nói thôi mạnh mẽ thế, chẳng ai mới chia tay mà như tôi cả. Chị gái bảo: "Trông mày bình thản hơn chị nghĩ". Tôi nghe rồi cũng chỉ biết cười.

Thật ra, bây giờ, không bình thản thì làm gì? Không bình thản thì phải thế nào?

Khi người ta thay đổi, khi người ta muốn bước đi con đường của riêng họ mà không có bạn hiện diện ở đây, bạn không chấp nhận thì làm được gì? Níu kéo người ta lại, khóc lóc van nài như một con chó nhỏ bị chủ bỏ rơi,

hay ăn vạ bằng thời gian tình cảm đã có với người ta, mong người ta thương hại mà ở lại?

Hay sẽ như tôi, bình thản chấp nhận, để người ta đi mà chẳng mấy may suy nghĩ mình rồi sẽ đau thế nào?

Khi người ta muốn rời đi, tức là thứ tình cảm vốn từng là của mình đã không còn thuộc về mình nữa. Vậy thì giữ lại làm gì, níu kéo lại làm chi một thứ vốn không phải của mình.

Cái gì của mình thì không giữ nó cũng sẽ ở yên đó. Còn cái gì đã không phải của mình thì có giữ, có giấu kỹ đến đâu chủ của nó cũng sẽ tìm ra.

Sao phải đi giữ đồ của đứa khác làm gì, mệt vậy? Cái gì đã muốn đi thì để nó đi, nó rời khỏi mình chỉ vì mình vốn là người tạm giữ chứ không phải chủ thật sự của nó nên nó đi, vậy thôi.

Sau rất nhiều nỗi đau, bước qua vô số giông bão, con người ta chẳng còn tha thiết với niềm đau, nỗi buồn nữa. Không phải tâm họ đã chết, chỉ là vì quá quen nên chẳng còn điều gì ảnh hưởng được nữa.

Dù tâm họ có nổi sóng thì ngoài mặt họ vẫn bình thản đón nhận mọi chuyện một cách nhẹ nhàng thôi. Vì họ hiểu, dù họ có gào thét lên, có khóc đến ngất đi, có níu kéo thế nào thì tất cả cũng chỉ là chuyện đã rồi, họ không thể nào thay đổi được.

Họ cứ bình thản tiếp nhận mọi chuyện rồi bước qua thôi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chẳng phải là yêu

Có những lúc ta lầm tưởng đó là yêu, nhưng thật ra chỉ vì cô đơn nên ở bên nhau, hết cô đơn rồi cũng chẳng rõ ta là gì giữa cuộc đời nhau nữa.

Bỗng cậu hỏi tớ: "Thời gian qua có đúng thật là chúng ta yêu nhau?"

Tớ thành thật trả lời cậu, có lẽ đó chẳng phải yêu, mà chỉ là ở thời điểm đó, cậu một mình, tớ một mình, những câu chuyện không biết nói cùng ai, vô tình chạm phải nhau rồi cứ thế cùng nhau đi một đoạn đường thôi.

Người cậu yêu thật sự không phải tớ. Và người tớ yêu có lẽ cũng không phải cậu.

Cậu hỏi tớ: "Thế giờ chúng ta là gì?"

Tớ trả lời: "Là bạn".

Cậu âm ừ rồi chẳng nói gì nữa. Tớ biết tớ đã làm cậu buồn, nhưng cậu biết không, nỗi buồn đó cũng chính cậu đã từng mang đến cho tớ lúc trước.

Cái ngày cậu bảo cậu thích cô gái kia, chúng ta trở về làm bạn. Còn bây giờ, khi nỗi buồn qua đi, khi cậu muốn quay trở lại thì tình cảm trong tớ chẳng còn nữa.

Làm bạn chính là cái nghĩa sau cùng tớ dành cho cậu chứ tình cảm của tớ, nó chết lâu rồi.

Những gì hôm nay tớ đối với cậu, đó là sự quý trọng của quá khứ còn sót lại với một người đã từng cùng tớ bước chung đường, chia sẻ những câu chuyện chẳng biết nói cùng ai, chứ không phải tình cảm dành cho cậu vẫn vẹn nguyên như ngày nào.

Tớ của hiện tại, vẫn ổn theo cách của riêng mình mà không cần ai bên cạnh.

Tớ của hiện tại, đã biết chấp nhận và dung hòa với mọi thứ kể cả điều đó làm tớ đau lòng đến đâu.

Tớ của hiện tại, không có tình cảm với ai, càng chưa muốn yêu ai, chỉ muốn an yên với những gì mình đang có, tận hưởng thời gian một mình, để trái tim được nghỉ ngơi và cho tớ thời gian để có thể mở lòng mình ra lần nữa với ai đó khác ngoài cậu.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Những ngày tháng xưa cũ, chẳng thể nào trở về

Trên đời này chẳng tồn tại bất kì một điều "Giá - như" nào cả. Hãy biết trân trọng hiện tại, trân trọng người bên cạnh bạn, trân trọng những gì bạn đang có, để sau này dù có mất đi điều gì thì chẳng phải thốt lên câu "Giá - như" trong niềm tiếc nuối, ân hận.

Chúng ta, chẳng thể nào trở về những ngày tháng xưa cũ ấy nữa.

Có hối hận vì những nỗi đau lỡ dành riêng nhau thì cũng đã muộn màng. Có tha thứ, có cho qua thì cũng chẳng thể quên đi, thời gian chẳng thể trở lại lúc nỗi đau chưa bắt đầu.

Cái gì đã rồi tức là không thể thay đổi. Những gì đã qua chẳng thể nào trở lại.

Thời gian có bao giờ xoay ngược chiều vì ai đó muốn trở về đâu, nó cứ trôi, cứ chạy về phía trước mà chẳng bận tâm liệu có ai đó đã đánh rơi điều gì đó ở quá khứ và mang theo niềm tiếc ở hiện tại.

Vậy nên, hiện tại mới nói với nhau câu giá - như.

Giá - như ngày ấy chúng ta đừng nói với nhau nhau quá nhiều để rồi từ đó về sau chẳng nói với nhau thêm một lời nào nữa.

Giá - như ngày ấy chúng ta biết trân trọng người bên cạnh mình nhiều hơn.

Giá - như ngày ấy đừng làm tổn thương người ta nhiều đến vậy.

Giá - như được một lần xoay ngược thời gian, trở về sửa chữa tất cả lỗi lầm đã gây ra.

Nhưng có nói câu giá - như đến hàng vạn lần thì sự thật cũng chẳng thể thay đổi, những ngày tháng xưa cũ đã qua đi chẳng thể nào trở về, và những lỗi lầm đã mãi mãi nằm lại quá khứ.

Thốt lên câu giá - như cũng chỉ vì vẫn còn để tâm, vẫn còn chưa chấp nhận, vẫn còn muốn níu kéo một điều gì đó ở quá khứ, chỉ mong thay đổi được để hiện tại chẳng phải nhận kết cục như vậy.

Năm tháng qua rồi, buông tay đi thôi.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thay đổi

Thật ra con người thay đổi là vì họ lớn lên và sự thay đổi luôn diễn ra hàng ngày. Chẳng ai bé mãi bao giờ, cũng chẳng ai sống mãi một đời cũ kỹ. Con người, họ lớn lên từng ngày, làm mới mình bằng những bài học mỗi ngày, cũng thay đổi từng ngày, chỉ là đến một lúc khi sự thay đổi ấy đủ lớn, bạn mới vỡ lẽ nhận ra người ta thay đổi rồi.

Lắm lúc con người ta lại dễ dàng buông thả những thứ mà họ đã từng cố gắng rất nhiều để giữ lấy.

Không phải họ muốn, cũng không phải họ cố tình, chỉ là mệt mỏi quá thì buông, vô vị quá thì thả, khoảng cách xa quá thì phải kết thúc, hi vọng không còn thì phải buông tay.

Thời gian là thứ không ngừng lại dù chỉ một giây để đợi bất cứ ai, con người tựa theo sự xoay vòng đó, ai rồi cũng khác đi một phần nào, không nhiều thì ít.

Sẽ có lúc, một ai đó nói với tôi rằng tôi thay đổi rồi. Dù chẳng rõ mình thay đổi điều gì thì tôi vẫn sẽ đồng ý với họ.

Bởi rằng, có lẽ với họ tôi thật sự như vậy. Không còn những câu chuyện đều đặn mỗi ngày. Không còn là sự quan tâm lúc cần thiết. Không

còn là những lo lắng thể hiện ra mặt. Không còn nhiều điều tưởng chừng đã quen.

Thật ra, thay đổi hay không tôi không rõ, chỉ là đôi lúc tôi thấy mình cần phải dừng lại, dừng lại để tự hỏi tôi đang làm gì, sau tất cả tôi có gì, và cần thời gian để tìm ra câu trả lời.

Chị gái nói với tôi rằng: "Khi em không còn dành cho người ta thứ mà người ta cần thì người ta bảo em thay đổi. Em vẫn là em, nhưng người ta thay đổi nên người ta thấy em thay đổi."

Đừng cố đặt câu hỏi "vì sao" cho một sự thay đổi nào đó mà hãy chấp nhận nó như một điều hiển nhiên phải có giữa cuộc sống bộn bề ngoài kia.

Khi bạn thấy một ai đó thay đổi, cũng là lúc có một ai đó thấy bạn thay đổi.

Chúng ta, ai rồi cũng khác.

Khác chúng ta của ngày xưa cũ, của hôm qua, của những giây phút trước, và chúng ta của ngày mai cũng khác chúng ta của hôm nay.

Mỗi ngày thức giấc, dù tin hay không, bạn vẫn có một sự thay đổi khác nào đó mà cả chính bạn cũng không thể nào nhận ra được.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng phán xét suy nghĩ của người khác

Ai cũng vậy, đều có một cuộc đời phải chiến đấu mỗi ngày để tồn tại, đều có một thế giới riêng mà chỉ bản thân mới hiểu, thế nhưng, những kẻ không hiểu gì mà lại phán xét cuộc đời và thế giới của người khác thì lại rất nhiều.

Cuộc sống này, nếu thấy cuộc sống của mình thoải mái hơn ai đó thì phải biết cảm ơn đời đi các bạn.

Bởi có những người, họ phải chiến đấu hàng giờ với cuộc sống của chính họ mỗi ngày chỉ để được tồn tại.

Bạn vốn chẳng biết họ đã gặp phải những chuyện gì, chuyện ấy kinh khủng đến mức nào, nên đôi lúc suy nghĩ mà họ cho rằng đã là lạc quan nhất có thể thì dưới mắt bạn nó lại là quá bi quan.

Cuộc sống của bạn thoải mái, bạn có cái nhìn thoáng về mọi chuyện xảy ra xung quanh mình, không có nghĩa rằng ai cũng như bạn.

Đâu phải ai cũng có cuộc sống được mọi người yêu thương, giúp đỡ, có những đứa bạn thân hết lòng hay một người yêu mình bằng cả trái tim. Cuộc đời này đâu đối xử công bằng với tất cả mọi người.

Vậy nên, nếu hiểu thì hiểu, không hiểu thì cũng đừng đem câu chuyện của người khác ra để bàn tán và cho rằng mình đủ thông minh để hiểu hết tất cả chỉ qua câu chữ mà họ viết.

Tôi là đứa luôn mặc kệ mọi thứ. Ngoài kia có bao nhiêu người ghét tôi, bao nhiêu người đặt điều về tôi, bao nhiêu người cho rằng cách sống của tôi không ra gì, tôi đều mặc kệ.

Bởi chẳng họ không phải là tôi, họ chưa từng sống như tôi dù chỉ một ngày, họ chưa từng cảm nhận thứ mà tôi cảm nhận, họ chưa từng trải qua chuyện mà tôi trải qua, họ chỉ là người - ngoài trong thế giới của tôi.

Họ có thể từng thân với tôi, từng nói chuyện cùng tôi, từng yêu thương tôi, nhưng họ không bao giờ có thể là tôi, có thể hiểu được tôi. Họ mãi mãi chỉ là kẻ đứng ngoài để nhìn tôi rồi phán xét tôi theo nhân sinh quan của họ.

Sở dĩ mỗi người tồn tại đều có một cuộc sống riêng, không ai giống ai, mỗi ngày đều trải qua những chuyện khác nhau, và tính cách được hình thành ở môi trường mà họ lớn lên, ở hoàn cảnh gia đình và nhiều yếu tố tác động đến, bởi vậy không ai có quyền phán xét ai cả.

Nếu muốn nhận xét suy nghĩ về cuộc đời của một ai đó, thì đầu tiên, bạn phải đặt mình vào hoàn cảnh của họ, thứ hai là bạn phải từng trải qua chuyện đó như họ, chỉ có như vậy bạn mới có quyền phán xét nhìn nhận của họ về cuộc sống mà họ đang cảm nhận.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Cô đơn

Cô đơn mãi rồi cũng sẽ quen, một mình lâu ngày rồi cũng thành nghiện. Thật ra, cô đơn không đáng sợ, chỉ là lắm lúc nhìn người ta có đôi có cặp mà mình thì bơ vơ lạc lõng nên mới thấy chán ghét cô đơn mà thôi. Nhưng đôi lúc, cô đơn mãi rồi lại chẳng muốn có ai bên đời nữa.

Tôi từng nghe cô bạn nói: "Thành phố này nhỏ thật mà ời, bọn tao cứ ra đường đi vài vòng là đã hết thành phố rồi. Đi một hồi lại chẳng biết đi đâu."

Ừ, thành phố nào với những kẻ có tình mà chẳng nhỏ.

Nhưng với những kẻ cô đơn, mỗi ngày tay tìm tay mà bơ vơ đâu thấy thì nó lại rộng lớn lạ kỳ, cứ như cả thế giới thu nhỏ, ngày nào cũng đi khắp đường lớn ngõ nhỏ mà đi mãi vẫn chưa hết.

Có lẽ, người đang yêu thì chỉ cần đi bên cạnh người mình yêu, dù đến đâu cũng như tận cùng thế giới, còn cái đám cô đơn ấy mà, đi một mình, vui thú một mình nên đi mãi vẫn cảm giác mình đang ở điểm bắt đầu.

Những kẻ cô đơn, dù bình thường có mạnh mẽ đến đâu, tự lập đến thế nào thì lúc ốm đau vẫn dễ có cảm giác tủi thân. Vẫn biết là đau phải tự đi khám, tự mua thuốc uống, tự chăm sóc chính mình. Nhưng cảm giác có người quan tâm vẫn tốt hơn là tự mình chống chọi với tất cả.

Những lúc đau ốm, không tránh khỏi cảm giác thấy mình bơ vơ lạc lõng. Không ai để tâm, không ai bên cạnh, chẳng ai lo lắng, cứ như vốn dĩ từ lâu đã luôn đơn độc một mình. Có chút buồn nhưng rồi cũng dần quen.

Những kẻ cô đơn, dù có ở giữa đám đông hay đứng một mình, thì họ vẫn như cũ, cô - đơn. Bởi lẽ, cô đơn là thứ không phải chỉ cần ở bên người này, đi cùng người kia là có thể xóa bỏ được.

Cô đơn là khi cảm giác trái tim trống rỗng vô định, cõi lòng mãi khắc khoải một niềm thương, nỗi nhớ ở đâu xa lắm. Cô đơn, đâu phải là chủ nhân của nó không chịu mở lòng, chỉ là mở lòng rồi mà cô đơn vẫn hoài cô đơn thì biết làm sao?

Đâu ai muốn bản thân phải cô đơn, nhưng một khi đã cô đơn rồi thì cũng thành quen, cứ muốn cô đơn mãi dù lắm lúc chạnh lòng xót thương.

Ai bảo cô đơn không dễ nghiệm?

Ai bảo một mình không dễ quen?

Ai bảo cô độc luôn đáng sợ?

Cô đơn lâu ngày sẽ nghiệm, một mình lâu ngày sẽ quen, cô độc lâu ngày sẽ không còn đáng sợ nữa. Và với một cô gái có tất cả những điều trên, cô ấy sẽ không cần ai nữa.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Những kẻ - cô - đơn - có - tình

Thế giới này luôn tồn tại những kẻ chỉ muốn đi bên đời nhau, muốn được ở cạnh nhau, dẫu có yêu thương nhau đến đâu cũng chẳng dám đặt cho nhau một danh phận, chẳng dám gọi bằng một cái tên, cứ thản nhiên ở bên nhau như hai kẻ cô - đơn - có - tình.

Thật ra, cuộc đời này có lắm những mối quan hệ chẳng có lấy nổi một cái tên.

Có lẽ vì chúng ta sợ phải cho nhau một danh phận, bởi xung quanh bao nhiêu người cứ vô tư gọi nhau bằng những cái tên rồi cuối cùng có mấy ai viên mãn.

Cô và anh quen nhau đã lâu, dù biết rằng anh yêu cô cũng giống cô yêu anh, thế nhưng họ chẳng cho nhau một danh phận, chẳng đặt cho mối quan hệ của họ một cái tên.

Họ yêu nhau, ở bên nhau, dành cho nhau thứ tình cảm mộc mạc cùng sự quan tâm chân thành nhất. Thế nhưng, nếu hỏi họ là gì của nhau, họ chỉ nói họ là những kẻ - cô - đơn - có - tình.

Vì họ không chắc rằng ở thì tương lai họ vẫn sẽ đi bên cạnh nhau và đối xử với nhau như hiện tại.

Những kẻ - cô - đơn - có - tình là những người sẽ luôn ở bên nhau lúc vui, lúc buồn hay những lúc chán chường. Sẽ cùng nhau trải qua cảm giác vui vẻ, đau thương hay sẽ vỗ về cõi lòng trống trải đầy sự khắc khoải về một niềm yêu thương nỗi nhớ nào đó. Nhưng không bao giờ là người yêu, người thân, bạn thân hay một cái gì đó được gọi tên đại loại vậy.

Vì cái gì cứ đặt tên là sẽ mất, nên thà rằng đừng cho nhau một danh phận, để rồi ngày xa nhau cũng chẳng cần xé nát hay đập vỡ cái tên mình từng đặt cho nhau.

Thôi thì cứ gọi nhau là những kẻ - cô - đơn - có - tình.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Những ngày tháng tẻ nhạt

Sẽ có những ngày như thế, những ngày thức giấc để rồi thấy cuộc đời mới tẻ nhạt làm sao; chẳng rõ những điều mình làm mỗi ngày là đúng hay sai, có ý nghĩa gì hay không, chẳng rõ cuộc sống mình đang sống có đúng như những gì mình mong muốn không; nhìn đâu cũng thấy mơ hồ, nhìn đâu cũng chỉ thấy đời tẻ nhạt đến lạ.

Đôi lúc tôi mệt, mệt đến cạn kiệt, mệt đến nỗi muốn buông bỏ tất cả nhưng lại chẳng thể.

Sẽ có những ngày trong cuộc sống, bạn luôn tự hỏi tất cả những việc mình đã làm hay đang làm sau cùng có ý nghĩa gì với bản thân, rồi chợt nhận ra nó hoàn toàn vô nghĩa nhưng ta chẳng thể dừng lại.

Quan tâm một người để rồi chẳng biết họ có cần nó hay không.

Yêu thương một người mà rồi chẳng biết họ có xem trọng tình cảm của mình hay không.

Học một môn học mà chẳng rõ mình có thật sự thích nó hay không.

Làm một công việc mà chẳng rõ mình có đam mê công việc ấy không.

Viết đôi dòng chữ mà chẳng biết mình đang viết cái gì.

Vậy đây, cuộc đời ai cũng có lúc sống trong một đống những sự tẻ nhạt, làm những thứ vô nghĩa, nhưng vẫn không thể dừng lại hay thay đổi được. Bởi có lẽ con người ta luôn tin rằng cứ làm, cứ tiếp tục rồi sẽ có một ngày hết tẻ nhạt, hết vô nghĩa, nhưng lại chẳng biết đó là khi nào.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Yêu một người không yêu mình

Yêu một người không yêu mình chẳng khác nào đeo gông vào người, đã làm tình làm tội cái thân lại còn khiến trái tim đau đớn không thôi. Dẫu biết vậy mà lắm người lại bỏ mặc chính mình, cam tâm mang tội để đeo gông.

Yêu một người không yêu mình, nhìn người ta đi bên ai cũng nào có dám trách, dám giận, vì người ta nào có để tâm.

Yêu một người không yêu mình, người ta có làm mình buồn cũng chỉ biết buồn một mình, buồn trong im lặng, vì tự mình buồn chứ liên quan gì đến người ta.

Yêu một người không yêu mình, muốn cùng người ta làm gì cũng chẳng được, vì người ta bận đi với người mà người ta yêu, còn mình, chẳng khác nào người đứng bên đời.

Yêu một người không yêu mình, có tổn thương cũng là tự mình chuốc lấy, đâu dám đổ lỗi cho ai, nhất là người làm mình tổn thương ấy lại càng không mảy may đến chuyện mình có tổn thương hay không.

Yêu một người không yêu mình là một cái tội, nhưng lắm kẻ lại thích mang cái tội ấy vào người.

Tội đây không phải tội ác hay tội đáng đem ra tử hình mà tội này là tội nghiệp chính bản thân mình, tội cho trái tim, tội tình cảm đã trao đi chẳng thể nào lấy lại, tội cho những hạnh phúc bị đau thương vùi dập, tội cho tình yêu không có lời hồi đáp.

Cái tội không ảnh hưởng đến xã hội mà chỉ hành tội bản thân. Vậy đấy mà cứ thích dấn thân vào cái tội ấy mãi là thế nào?

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chúng ta của những năm tháng ấy

Đôi khi những điều từng rất đẹp ở những năm tháng ấy lại chẳng thể đi cùng ta đến hiện tại tiếp diễn.

Có những ngày, chẳng muốn làm gì, chẳng muốn đi đâu, chẳng muốn nói chuyện cùng ai,...

Chỉ muốn được một mình, yên tĩnh, nhớ về cậu, về chúng ta của những năm tháng ấy.

Chúng ta của những năm tháng ấy, bên nhau chẳng chút lo âu toan tính.

Chúng ta của những năm tháng ấy, dành cho nhau những tình cảm non nớt của những đứa trẻ mới lớn.

Chúng ta của những năm tháng ấy, tin nhau, thương nhau, chân thành với nhau.

Chúng ta của những năm tháng ấy, sẵn sàng nắm tay nhau đi qua mọi giông bão, bước qua sóng gió, dìu nhau khi gục ngã.

Chúng ta của những năm tháng ấy, là những hồi ức đẹp thật đẹp mà cũng đầy nuối tiếc.

Chúng ta của những năm tháng ấy, đã mãi nằm ở thời gian của những năm tháng ấy.

Chúng ta của hiện tại, xa nhau từ bao giờ, lạnh nhạt từ lúc nào, đố vớ biết bao lần và chẳng còn bên nhau nữa.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Yêu

Cô gái, cho dù cậu có yêu một người đến đâu, thương họ đến thế nào đi nữa, thì cậu cũng nhất định phải giữ lại tự tôn của chính mình, và phải biết yêu bản thân trước khi yêu ai đó, được không?

Cô gái, cậu có quyền được yêu một người, nhưng không có nghĩa người mà cậu yêu xứng đáng để cậu ngay cả tự trọng cũng không cần như thế.

Khi cậu yêu một ai đó, đôi khi phải biết lúc nào nên nắm lấy và khi nào phải buông tay. Không phải chỉ để người ấy hạnh phúc mà còn để giữ lấy tự trọng của chính mình.

Ba mẹ sinh cậu ra, nuôi cậu lớn, không phải để nhìn thấy cậu vứt bỏ tự tôn của chính mình, để bản thân bị một người đàn ông chà đạp hết lần này đến lần khác chỉ vì cậu nói cậu yêu anh ta.

Yêu, cậu thật sự nghĩ thứ tình cảm đó là tình yêu sao?

Yêu, là cậu phải biết bảo vệ bản thân thật tốt trong tình yêu đó.

Yêu, là cậu phải biết buông bỏ đúng lúc để bản thân chịu đau thương ít nhất.

Yêu, là cậu phải giữ sự kiêu hãnh của chính mình nếu một ngày người ta phản bội hay bỏ cậu mà đi.

Yêu, là cậu có thể cảm thông cho người ta nhiều điều, nhưng cũng không được quên công bằng với chính mình và tình yêu của mình.

Yêu, là hi sinh nhưng không phải chịu đựng một cách quá đáng.

Yêu, cô gái, cậu phải yêu chính mình trước khi cậu nói yêu một ai đó, được không?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng làm mệt chính mình

Nếu bạn luôn sống trong tâm thế ai nhờ gì cũng giúp thì đến một lúc nào đó người ta sẽ xem sự giúp đỡ của bạn là điều hiển nhiên; dù bạn có mệt đến chết thì người ta cũng cho rằng đó là tự bạn gánh lấy mà thôi. Sống là phải biết đôi lần từ chối người khác, để người ta không lấn lướt, mà cũng không để mệt chính mình.

Cuộc sống ấy mà, nhất định phải có lúc biết từ chối người khác. Bởi vì nếu bạn luôn chấp thuận họ, luôn đồng ý với những yêu cầu từ họ thì đến một ngày sự tôn trọng của họ dành cho bạn cũng không còn nữa, những yêu cầu thì cũng ngày một quá đáng hơn và người mệt mỏi cũng chỉ có chính bạn mà thôi.

Khi bạn luôn đồng ý với những yêu cầu, đề nghị giúp đỡ từ họ, vô tình đã hình thành cho họ một thói quen nhờ vả, cũng vô tình hình thành cho họ một khái niệm về sự nhờ vả.

Họ mở miệng nhờ, bạn đồng ý giúp, xong rồi họ chỉ nói với bạn một câu cảm ơn còn bạn mệt thế nào, vất vả ra sao để giúp họ đó là chuyện của bạn.

Khi bạn luôn đồng ý giúp họ để rồi một ngày bạn không giúp họ nữa, bạn từ chối họ thì lời từ chối đó sẽ khiến bạn trở thành tội đồ trong mắt họ.

Bạn sẽ thành kẻ thấy nạn mà không giúp, kẻ ích kỷ, vô tâm.

Cái gì được nước thì cũng làm tới, được voi ắt có ngày đòi tiên.

Và bạn chẳng thể nào đem sự mệt mỏi vì giúp người đó đi nói với ai, nói ra người ta cũng chỉ bảo bạn ngu, là bạn tự mình chuốc lấy, là bạn tự mình hại mình.

Vậy nên, giúp người, cũng giúp tùy lúc, tùy chuyện, không phải cái gì cũng ôm hết vào mình để rồi sau cùng kẻ mệt mỏi vẫn là chính mình.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Cho đi và nhận lại

Cuộc sống chính là những cuộc trao đổi, chẳng ai cho không ai cái gì, cũng chẳng có cái gì không có giá của nó. Bạn nhận của ai thì bạn phải trả lại cho người ta. Không có cái gì một chiều mà tồn tại dài lâu được cả; "có qua có lại mới toại lòng nhau".

Cuộc sống này là vậy, bất kỳ mối quan hệ nào cũng cần có cho đi và nhận lại, chẳng ai sẵn sàng cho đi quá lâu hay quá nhiều so với nhận lại, con người dù có bao dung đến đâu cũng sẽ có lúc họ ích kỷ cho riêng mình.

Bạn quan tâm một người, bạn thật sự xem họ quan trọng nhưng đến một lúc bạn lại tự hỏi rằng với người đó, bạn cũng quan trọng với họ như họ quan trọng với bạn?

Cuộc sống và những mối quan hệ luôn tồn tại các câu hỏi.

Và khi những câu hỏi bạn tự hỏi mình ngày một nhiều thêm thì khi ấy mối quan hệ của bạn đã đi đến bờ vực đổ vỡ.

Dù là tình bạn, tình yêu hay tình thân, luôn có một quy tắc để lâu dài đó chính là phải mở lòng tin tưởng từ cả hai phía.

Nếu bạn cố gắng phá vỡ bức tường của một người, còn người kia lại cố sức xây bức tường của họ ngày một kiên cố thì bạn sẽ kiên nhẫn được

bao lâu?

Ai cũng là con người, ai cũng biết mệt, biết buồn, biết nản.

Đến một lúc khi không còn mục đích để cố gắng nữa, không biết còn phải phá vỡ bức tường kia vì điều gì thì bạn sẽ bỏ cuộc, sẽ rời xa họ và họ cũng chẳng cần phải đắp dày thêm bức tường ngăn cách ấy nữa.

Tôi từng nghe nhiều người gọi tôi là bạn thân nhưng sau cùng họ đều bỏ tôi đi cũng vì tôi đã xây một bức tường quá cao khiến họ không thể phá vỡ hay tìm cách qua được.

Và sau những sự rời đi đó, tôi hiểu, nếu một mối quan hệ chỉ ở một phía thì đó chỉ là mối quan hệ ngắn hạn. Chỉ khi nào cả hai bên cùng nhau giữ lấy và bồi đắp nên thì khi ấy mới thấy được sự lâu bền.

Đừng lấy lý do gì cho việc khép kín lòng với một người trong một mối quan hệ, bởi nếu bạn tin tưởng đối phương thì dù bạn có là người khép kín đến đâu cũng sẽ tự giác mở lòng với người mà bạn tin, còn nếu bạn vẫn luôn khép mình lại thì đồng nghĩa với việc, dù bạn có nói họ quan trọng với bạn nhưng chưa bao giờ dám hay thử tin người ta lấy một lần.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Mẹ

Nếu ai còn mẹ, xin đừng làm mẹ khóc, xin đừng khiến mẹ lo, xin đừng để nỗi buồn hằn lên mắt mẹ. Người phụ nữ ấy, quá nửa cuộc đời họ dành cho bạn chứ không phải ai khác, hãy biết ơn vì điều đó, và nếu họ còn bên cạnh bạn, hãy tự thấy mình may mắn hơn vô số người ngoài kia rồi trân trọng mẹ nhiều hơn, nhé.

Nếu cha là đức vua, thì mẹ chính là nữ hoàng.

Sau này, rồi sẽ có lúc bạn hiểu được rằng, đôi vai mẹ nặng bao nhiêu, mệt mỏi thế nào khi phải gồng gánh trên vai cả cuộc đời con trẻ.

Dẫu biết rằng sinh con ra, thêm một người phải lo, thêm một gánh nặng đè lên đôi vai nặng trĩu, bởi không có gì khó và gian nan bằng nuôi dạy một đứa trẻ khôn lớn, nhưng mẹ vẫn cam lòng, vẫn hạnh phúc khi ta cất tiếng khóc chào đời.

Ngày bạn đến với cuộc đời, là ngày duy nhất mẹ cười khi thấy bạn khóc, còn lại cuộc đời về sau, nước mắt mẹ luôn âm thầm rơi phía sau cuộc sống của bạn.

Đợi đến lúc bạn có đứa trẻ của riêng mình, khi ấy bạn mới hiểu được mẹ ngày ấy đã vất vả bao nhiêu với mình thì có lẽ đã muộn để đền đáp công ơn ấy.

Với mẹ, người mang nặng đẻ đau, người gồng gánh trên vai gánh nặng một đời nuôi nấng bạn, hãy tỏ lòng yêu thương người đó khi chưa là quá muộn. Bởi, mẹ không sống đời ở kiếp với ta được.

Thay vì ngồi than vãn, so sánh ganh tị với người ta, sao không được tặng gì, không ai tặng cho thì hãy nghĩ sẽ tặng gì cho mẹ, nên yêu thương mẹ thế nào những ngày về sau.

Và hãy luôn yêu thương cả những người phụ nữ ở bên cạnh bạn nữa. Dù đó là bạn, là chị, là em, thì họ cũng đã, đang và sẽ trở thành những người mẹ của một đứa trẻ, những người tần tảo hi sinh cho cuộc đời một thế hệ mai sau.

Hãy yêu thương những người mang trong mình thiên chức cao cả ấy, người Mẹ.

Cuộc đời này, Mẹ mãi là người phụ nữ tuyệt vời nhất.

Hãy luôn yêu thương Nữ hoàng của cuộc đời bạn mỗi ngày.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk

www.dtv-ebook.com

Đừng để cao chính mình

Cô gái, tự ti là không tốt, nhưng quá đề cao bản thân lại càng không tốt. Giữa người với người vốn luôn có sự cạnh tranh; bạn giỏi, sẽ có người giỏi hơn bạn; bạn đẹp, sẽ có người đẹp hơn bạn; cũng như ông bà xưa nói "Núi cao sẽ có núi cao hơn". Đừng bao giờ quá đề cao chính mình để rồi tự làm hại chính mình.

Con người thường hay có thói quen tự huyễn hoặc chính mình, hay đúng hơn là quá đề cao bản thân.

Bạn quen một người, bạn nghĩ người đó có ấn tượng với bạn, thích bạn nhưng thật ra chưa biết chừng người ta trong lòng coi thường bạn cái gì, chê bạn ra sao đâu.

Bạn có vài đứa bạn, bạn nghĩ đối với chúng nó chắc mình được xem là thân, là một đứa bạn chí ít cũng được gọi là quan trọng nhưng thật sự bạn chỉ là đứa đứng ngoài cuộc vui của chúng nó thôi; quan trọng, thân thiết ư, tình lại mau đi.

Bạn yêu một người, người ta không từ chối bạn, cũng có ý chấp nhận sự quan tâm của bạn thì liền nghĩ người ta cũng yêu mình rồi, đáp lại mình rồi. Nhưng chẳng qua sự thật là người ta vì thấy bạn quá nhiệt tình nên không nỡ làm tổn thương bạn mới phải cắn răng chịu đựng, chưa biết chừng trong lòng người ta chửi bạn phiền phức cỡ nào.

Xã hội này, giữa người với người, đừng nên nhìn mặt đoán lòng. Họ cười họ nói một đằng chứ trong đầu trong tâm họ lại một kiểu.

Chúng ta giữa cuộc đời này thật ra chẳng là cái gì ghê gớm cả, đừng quá đề cao chính mình, hãy cứ yêu thương chính mình là được rồi, còn người khác, tùy cơ ứng biến thôi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chỉ có mình bên mình cả đời

Chúng ta cứ loay hoay tìm một ai đó sánh bước bên mình, ở cạnh mình, song hành cùng mình, nhưng lại quên mất rằng, dù có là ai đi nữa thì đến lúc họ cũng sẽ rời đi, chỉ có chính mình mới bên mình cả đời về sau.

Mỗi ngày ngoài kia có bao nhiêu người gọi tôi là bạn, là người thân, người thương, người yêu của họ, nhưng sau cùng thì cũng chỉ là gọi vậy thôi.

Lúc bản thân mệt mỏi cũng chỉ có tôi tự chiều cố lấy tôi.

Lúc tổn thương, cũng chỉ biết tự ôm lấy chính mình mà an ủi.

Lúc đau đến tột cùng cũng chỉ một mình chữa lành vết thương.

Dù thế nào đi nữa, sẽ có lúc bạn hiểu được rằng, người cần bạn nhất chính là bạn, người bên cạnh bạn mọi lúc cũng chính là bản thân bạn.

Bạn mệt mỏi, bạn đau, bạn tổn thương, cho dù có ai đó nói rằng họ hiểu bạn, họ đồng cảm với bạn, nhưng rồi cuối cùng thì sao?

Họ sẽ cùng bạn vượt qua những chuyện đó hay rồi cũng chỉ có mình bạn tự mình đối mặt rồi vượt qua?

Cũng sẽ có một vài trường hợp ngoại lệ nhưng xét cho cùng cũng không thể mong đợi hay mãi lệ thuộc vào họ được, vì cuộc đời này ai ở bên ai cũng chỉ là một thời khắc mà thôi, chỉ có chính mình mới bên mình cả đời.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Ai cũng cần một chiếc máy sấy

Sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng trời sáng mà nắng không đến thì lấy ai sưởi ấm hong khô thể giới vừa bị ướt mưa đây. Tốt nhất nên có cho mình một chiếc máy sấy rồi tự mình làm việc đó chứ đừng trông đợi nắng đến.

Chỉ đi qua những ngày mưa mới hiểu được sự quý giá của những ngày nắng.

Nhưng đợi bao giờ để đến những ngày nắng sau cơn mưa?

Những ngày qua có đôi lần tôi nghĩ ai cũng cần cho mình một chiếc máy sấy, một chiếc máy sấy cho tâm hồn mình những ngày mưa.

Một chiếc máy sấy để tự sưởi ấm cõi lòng, hong khô những giọt nước mưa tồn đọng.

Vì bạn chẳng thể đợi mưa tan rồi nắng đến để có thể sấy khô thể giới của bạn nên bạn cần một chiếc máy sấy để tự mình làm việc đó.

Và vì nếu cứ đợi cho mưa tan rồi nắng đến thì thể giới của bạn sẽ ngập nước và nếu không biết bơi thì bạn sẽ chết chìm trong đó.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thời gian vô tình, vận mệnh vô thường

Đời người luôn là chuỗi ngày biến động, sống hôm nay chẳng thể biết ngày mai, vậy nên hãy sống như hôm nay là ngày cuối cùng để dù ngày mai có đến hay không thì hôm nay cũng đã trọn vẹn phần nào.

Có phải khi đón được ánh nắng mặt trời thì sẽ không còn sương mù nữa?

Có phải khi lựa chọn quên đi thì sẽ không còn đau thương?

Một cái xoay người, ta có thể đánh mất rất nhiều, cũng có thể có được rất nhiều.

Liếc mắt một cái, ngoái đầu nhìn lại đã thấy được rất nhiều chuyện đau lòng cùng vui vẻ.

Thời gian vô tình, vận mệnh vô thường.

Chúng ta biết được điều gì, thì đã phải nói lời tạm biệt với nó.

Chúng ta nhận ra điều gì, thì nhận ra đã đánh mất nó.

Chúng ta trân trọng cái gì, thì bỗng dưng phải rời xa nó.

Cuộc sống, cứ như vậy mà tuần hoàn theo năm tháng.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Cố - gắng - thì - sẽ - được

Không phải cái gì cũng chỉ cần cố gắng là được, nhưng nếu không cố gắng thì cái gì cũng không được.

Khi còn nhỏ, hay nghĩ cái gì cũng vậy, chỉ cần bản thân cố gắng hết sức thì sẽ có được dù bằng cách này hay cách khác.

Khi lớn lên mới biết thì ra không phải cái gì cũng chỉ cần cố gắng là có được.

Không phải tôi cố gắng yêu anh, hết sức yêu anh thì anh sẽ quay lại nhìn tôi, sẽ hiểu cho tình cảm của tôi, sẽ vui lòng đáp lại thứ tình cảm, cố gắng của tôi.

Không phải tôi cố gắng chân thành với bạn thì bạn cũng sẽ đáp lại tôi sự chân thành đó.

Không phải tôi cố gắng làm việc thì tương lai sẽ trả lại tôi thành quả tốt đẹp cho sự cố gắng đã bỏ ra.

Cố gắng, xét cho cùng chỉ là một dạng lúc bắt đầu là để tự động viên chính mình "cố gắng thì sẽ được".

Nhưng có mấy người có ưu ái của cuộc đời mà hưởng cái "được" kia.

Sau cùng thì kết quả là sự cố gắng sẽ thành cái cơ để an ủi bản thân "Đã cố gắng hết sức rồi" khi mọi thứ không được như mong muốn.

Dẫu biết vậy nhưng con người ta, trong bất cứ việc gì, nếu không cố gắng thì cũng không biết làm gì khác.

Bởi nếu không cố gắng thì cũng chẳng bao giờ biết được mình có ưu ái nằm trong số những người được hưởng cái "được" kia không.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Buông tay

Đôi lúc, yêu thương một người chính là phải biết lúc nào nên nắm lấy, lúc nào phải buông tay, để người ta hạnh phúc mà cũng để không làm khổ chính mình.

Trong một mối quan hệ, quan trọng nhất phải biết lúc nào nên buông tay. Buông tay không phải vì không thể nắm lấy nữa mà là không muốn nắm lấy nữa.

Có những việc, những người, một khi ta đã quá mệt mỏi với tất cả thì cách duy nhất là phó mặc cho mọi sự đến đâu thì đến.

Buông không nỡ mà giữ lại thì mệt tâm, mệt lòng, mệt cả suy nghĩ, nên đành mặc kệ đến đâu hay đến đấy. Nhưng cái gì cũng không nên cưỡng cầu.

Nếu cảm giác đôi tay đã không còn thuộc về mình, nếu cảm giác đôi tay ấy không còn đan chặt với mình được nữa, thì tốt nhất nên buông tay.

Dẫu biết rằng mình không nỡ, dẫu biết rằng mình còn thương, dẫu biết rằng mình còn để họ trong tâm, nhưng nếu không buông tay thì người tổn thương lại là chính mình.

Vì tình cảm là thứ cưỡng không được mà cầu cũng chẳng xong.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Kết thúc một cuộc tình

Có những thứ, mất đi rồi chẳng thể nào tìm lại, chẳng hạn như tình yêu của hai kẻ đã thành lạ, chẳng hạn như tình bạn của hai đứa trẻ người non dạ...

Một mối quan hệ 7 năm...

Một người đi xa 5 năm...

Một cuộc gặp vón vện trong 2 tiếng...

Thế là hết, hết những gì vướng mắc còn làm nhau vấn vương, hết những lằng nhằng dây dưa không dứt.

Cậu nói hết rồi, tớ cũng trái lòng hết rồi. Tớ hiểu lòng cậu, cậu cũng thấu tâm can tớ. Chúng ta, vui vẻ dừng lại.

Câu tiếp tục bay nhảy chân trời cậu đã thuộc về bao nhiêu năm qua. Tớ vẫn là tớ, ở mảnh đất nhỏ, cố gắng tìm chỗ đứng cho mình ngày qua ngày.

Chỉ khác một điều, chúng ta chẳng còn là hai kẻ đang đợi chờ nhau nữa.

Cậu là kẻ sẽ đi mãi không dừng, mà tớ cũng là người sẽ chẳng vì ai mà dừng lại. Chúng ta là hai kẻ muốn đi, muốn nhìn, muốn thấu cuộc đời ngoài kia.

Vậy nên, tớ để cậu đi, cậu cũng cho tớ tự do. Dẫn cho chúng ta chưa bao giờ ràng buộc nhau điều gì.

Cậu luôn tìm cách níu, còn tớ lại cố tìm cách buông. Cậu nói cậu không nỡ, vậy cậu cho rằng tớ nỡ sao?

Nhưng giữa tớ và cậu, chúng ta đều roc, nếu còn ở bên nhau sẽ chỉ mang đến cho đối phương những áp lực vô hình. Mà người chịu áp lực nhiều hơn luôn là tớ.

Vốn từ lúc sinh ra, thế giới này đã định sẵn, cậu và tớ, dù có chung đường, dù có nặng tình, cũng chẳng thể là hai kẻ đi cạnh nhau đến cuối đời.

Dù có làm gì thì cũng là điều bất khả, sự thật vẫn là điều không thể thay đổi. Càng cố gắng, càng ép buộc, càng làm tổn thương tình cảm bao nhiêu năm qua đã riêng dành cho nhau.

Cậu hiểu rõ, tớ vẫn còn thương cậu lắm. Tớ cũng biết, cuộc đời về sau, tớ sẽ luôn để hình bóng cậu trong tim mà khóa chặt. Nhưng chỉ trách chúng ta có duyên, có tình, lại chẳng có nợ.

Gặp đó, quen đó, thương đó rồi cũng phải buông tay quay bước đó.

Thế giới của cậu quá xa tầm với của tớ. Tớ dù cố gắng nỗ lực đến đâu cũng không thể đứng ngang hàng với cậu. Vậy nên, tớ trả cậu về với thế giới của cậu, đặt cậu bên cạnh những người cùng thế giới với cậu.

Thế giới đó, tớ không hiểu mà cũng không muốn bắt chấp để hiểu nữa. Cũng như việc, cậu có cố bao nhiêu, chịu đựng thế nào, cũng không thể hiểu được thế giới của tớ.

Hai con người, ở hai thế giới, cậu bảo chúng ta phải làm thế nào để bên nhau? Câu chuyện ngôn tình này, nếu có diễn ra, tớ cũng từ chối làm nữ chính.

Tớ không cho phép mình là Lộ Lem, nhờ Hoàng tử mà thay đổi cuộc đời.

Tớ cũng không cho phép mình là cô nữ chính nghèo khổ, đợi nam chính là một thiếu gia giàu có đến cứu mang.

Tớ là tớ, tớ sẽ sống cuộc sống phù hợp với chính mình. Tớ biết mình đang ở đâu, tớ hiểu mình có thể trèo cao, nhưng cao ở mức cho phép, còn cậu, cậu quá cao, cao đến mức, dù có ngẩng đầu nhìn lên cũng chẳng thấy đâu cả.

Và tớ sẽ tự làm mình trở thành nữ hoàng của cuộc đời tớ chứ không nhờ vào một người đàn ông nào cho tớ vị trí đó.

Cậu hỏi tớ, bảy năm sao tớ có thể nói bỏ là bỏ. Thật ra, có những chuyện không phải tớ muốn là có thể. Như việc cậu không thể điều khiển trái tim cậu không cảm nắng một ai đó khác. Như việc cậu không thể giữ tình cảm của cậu mãi mãi chỉ dành cho tớ.

Cậu có thể trách tớ chẳng cho cậu một cơ hội chứng minh đã vội kết án "tử hình", nhưng cậu cũng không nghĩ rằng, trong mối quan hệ ấy, chính cậu đã không ít lần tự tay "giết" tớ sao?

Hai chúng ta thật ra đều là kẻ ích kỷ, vì chính mình mà tổn thương đối phương trong giây phút nào đó. Tính cậu bay nhảy, tớ dù chấp nhận nó nhưng cũng sẽ có lúc mỏi mệt. Tính tớ lạnh lùng, cậu có thể chịu đựng nó nhưng cũng sẽ có lúc chán chường.

Cậu đã từng cho tớ niềm đau đến tột cùng, và tớ chọn cách rời xa cậu mãi mãi.

Khi kết thúc một cuộc tình cũng là lúc đơn phương đối mặt với rất nhiều vấn đề. Tất cả những thói quen đều phải thay đổi, mọi ký ức ngày xưa đều phải phong tỏa, trái tim tổn thương cần phải chữa lành, cuộc sống phải tập trở lại một mình làm tất cả, quan trọng nhất là quên đi người vừa mới thành cũ ấy.

Có lẽ, tất cả mọi việc đều có thể, chỉ duy nhất việc phải quên một người lại không cách nào làm được. Đời người, có khi phải mất cả đời để quên ai đó cậu biết không?

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Em chỉ yêu anh một thời thanh xuân

Cho em tìm về chút bình yên nơi anh

Nơi giông tố bị bỏ lại phía sau

Nơi ấm áp gần liền bên môi cười

Nơi trái tim em thôi không ngổn ngang

Có những đoạn tình cảm một khi đã cảm rữa, đâm chồi thì sẽ mãi lớn lên cùng thời gian.

Có những khoảng thời gian mà dù đã trôi qua rồi nhưng những ký ức còn sót lại sẽ theo chân mỗi người đến tận mai sau.

Có những người mà một khi bạn đã nhìn đến họ, yêu thương họ, thì mãi mãi họ sẽ ở đó, trong tim bạn.

Thời gian như nước, năm tháng như gió, chính là vội vàng mà thoáng qua.

Tuy rằng là gió thoảng mây bay, nhưng một lần rồi lại một lần, cùng anh đi qua năm tháng, bước qua sóng gió, nhìn anh khóc, thấy anh cười, vô thức đã khắc cốt ghi tâm một cái tên, một bóng hình, ở nơi bất khả xâm phạm của chính mình.

Ở nơi ấy, tình yêu dành cho anh là vĩnh hằng.

Nhưng em không hứa yêu anh một đời, em chỉ hứa yêu anh một thời thanh xuân.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Thương một người xa lạ

Tôi tin rằng rất nhiều người trong số chúng ta đều đã từng thương một người xa lạ. Chỉ một ánh mắt, chỉ một nụ cười, chỉ một lần lướt ngang qua, thế là yêu, là thương, là trộm nhớ bóng hình dẫu xa lạ đó.

Có thể, em thương anh, yêu anh, nhưng chúng ta vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ, bởi anh đâu biết sự hiện diện của em.

Tuy nhiên, anh à, em là người tự cho mình cái quyền yêu anh, nhưng anh cũng phải có trách nhiệm với thứ tình cảm mà anh đã gieo rắc vào em dù anh chẳng hay biết đó.

Êm đã dùng tuổi xuân của mình cho anh, không mong mỗi gì chỉ mong anh sẽ không bao giờ phụ lại thứ tình cảm em đã lặng lẽ trao đi đó.

Dù có đau thương thật nhiều thì em cũng hi vọng những đau thương đó là vì một người thật xứng đáng, để đau thương trong em đến rồi đi chứ không ứ đọng lại cùng cảm phần song hành.

Đôi khi em cũng rất ích kỷ dù em nói những lời lẽ cao thượng thôi.

Thật ra em ích kỷ lắm, vì đó là tình yêu của em, là thứ tình cảm em trân trọng, là điều mà em đã trao đi chẳng hối tiếc nên em hi vọng nó được trân trọng, ít nhất là để nó được hi sinh một cách thật xứng đáng.

Khi nghĩ về hạnh phúc sau này của anh, không có phần em, ai bảo em không đau, không thắt lòng.

Chỉ là em hiểu rằng, anh và em, chúng ta không thuộc về nhau, không là của nhau, mãi mãi không bao giờ như thế.

Em cố chấp trao đi dù em tổn thương.

Em cố chấp yêu anh dù em sẽ đau.

Em cố chấp bên anh dù em chẳng thể có anh cho riêng mình.

Dẫu vậy, em vẫn ở đây, vì em là người thương anh.

Hiện tại, bên cạnh anh, có là ai khác hay vẫn bóng hình cũ, em không biết, em không hay nhưng em nghĩ em vẫn ở đây thôi.

Em có thể sẽ không còn nói với anh câu "Em yêu anh" nữa.

Nhưng em sẽ luôn nói với anh rằng "Em vẫn ở đây".

Yêu rồi hết, hết rồi đi, còn em chỉ dám thương anh, thương anh hết cuộc đời dù sau này em có yêu ai.

Thương anh, thương mãi một kiếp người.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Vì anh là anh nên em yêu anh

Khi bạn yêu một ai đó, chắc chắn câu hỏi luôn nhận được là "Vì sao lại yêu người đó?". Nhưng tại sao phải cho yêu thương một lý do? Đơn giản vì người đó chính là họ nên ta yêu, thế thôi.

Yêu đơn phương một người rất khó anh biết không?

Thanh xuân ấy, anh có biết để có thể yêu đơn phương anh lâu như vậy em đã dùng hết bao nhiêu dũng khí để nỗ lực kiên trì, để cố chấp yêu thương đến tận cùng không anh?

Dù rằng yêu thương ấy với em chỉ là việc đơn phương.

Đơn phương thích anh, đơn phương yêu anh, đơn phương xem anh như của riêng mình, đơn phương tổn thương vì anh.

Yêu anh, với em thật sự rất khó, nhưng em lại không muốn từ bỏ, vì anh là thanh xuân tươi đẹp của em, là cơn mưa rào mà em mãi muốn đắm mình, là ánh mặt trời ấm áp cõi lòng nguội lạnh trong em, là chàng trai mang cho em nụ cười rạng rỡ nhất, khiến cho những giọt nước mắt em rơi trở nên xứng đáng nhất.

Em không cần anh phải hoàn hảo nhất, tốt đẹp nhất, em chỉ cần anh là chính anh, là người mà em vừa thấy đã yêu, yêu mãi đến mai sau này, dù có

rẽ lối nào, sánh bước cạnh ai thì cũng vẫn yêu anh như vậy.

Vì anh là chính anh, nên em yêu anh.

Có lẽ, cho đến tận hôm nay, điều duy nhất em thấy mình làm đúng, chính là đem thanh xuân ấy giao cả cho anh.

Có thể suốt những năm tháng ấy, vì anh, em từng cười vui, cũng từng rơi nước mắt, từng hạnh phúc cũng từng tổn thương,...

Thế nhưng em biết, người em thương vẫn chỉ có anh.

Không phải vì em ngu ngốc, mà vì anh xứng đáng có được điều đó, cũng xứng đáng để em yêu thương.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chúng ta cô độc, vì chúng ta nghĩ như vậy

Thế giới này, luôn có những người bảo mình cô độc, nhưng sự thật lại chẳng có ai cô độc cả; chỉ là họ nghĩ mình như vậy, nên họ tự thấy cô độc thôi.

Em à, có một sự thật nhưng em vẫn phải chấp nhận, đó chính là có những người không phải em xem họ là sự ưu tiên trong cuộc sống thì họ cũng sẽ đặt em lên hàng đầu giữa những điều khác đáng để quan tâm hơn trong cuộc sống của họ.

Tình cảm, dù ở góc độ này, hay góc độ khác cũng là chuyện không phải mình muốn là được, cũng chẳng có thể lúc nào cũng đòi hỏi cái gọi là công bằng.

Cuộc sống này là thế, tôi cũng thế, mà mọi người đều thế. Người được mình quan tâm chưa chắc đã quan tâm mình và người quan tâm mình thì chắc gì mình để tâm đến họ đâu.

Ai rồi cũng vậy, hoa nở rồi hoa cũng tàn, người gặp gỡ rồi người cũng đi qua, mấy ai dừng lại bên đời em cả một đời đâu em.

Có những thứ tình cảm vì trao đi thì mệt mỏi mà buông xuôi thì luyến tiếc nên họ mới chọn cách giữ lại nhưng cũng để sang một bên rồi bước

tiếp. Khi ấy chẳng thân quen cũng chẳng xa lạ, chỉ là người quen giữa cuộc đời, vụt qua rồi thôi.

Không một ai thật sự cô độc cả, nhưng họ vẫn luôn nghĩ, bản thân chỉ có một mình, đó mới là lý do vì sao họ cô độc.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đời người lắm những khắc khoải

Đời người, chỉ riêng việc đếm số người bước đến và rời đi khỏi thế giới của mình là đủ khắc khoải.

Đời người ấy mà, đừng đòi hỏi phải có được cái gì mà không cần đánh đổi. Cũng đừng vội nghĩ hôm nay có được thì ngày mai không mất đi.

Có những thứ phải mất đi rồi mới thấy trân quý, cũng có những thứ, dù quý đó, nhưng vẫn cam tâm để mất đi.

Đối với người bên cạnh cũng vậy, khi họ còn ở bên thì cứ mặc nhiên nghĩ họ là của mình, họ sẽ ở yên vị trí đó, rồi cũng chẳng để tâm giữ lấy họ. Rồi đến ngày họ bỏ đi cũng là ngày họ dạy cho ta biết rằng họ đáng quý với ta đến thế nào.

Nhưng cũng có những người, ta yêu thương họ rất nhiều, yêu hơn cả sinh mạng, nhưng vẫn đành buông tay vì tự ta hiểu rõ, cuộc sống của cả hai vốn không thể dung hòa với nhau để bên nhau dài lâu nên có yêu có thương thì cũng chẳng thể bước tiếp cạnh nhau được nữa.

Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút trong cuộc đời ta luôn có ai đó bước đến hay rời đi, thân thiết hơn cũng có thể xa cách hơn. Chuyện ta có thể làm là níu lấy cái nên níu và từ bỏ cái không thuộc về thôi.

Người muốn đi còn có thể giữ lại sao?

Người nên giữ nếu không giữ rồi cũng đi mất đấy.

Cuộc đời vốn chẳng có là bao, nháy mắt một cái đã thấy mình già đi.

Có thể hôm nay cứ nghĩ rằng, nếu một ngày không có ai đó thì mình nguy mất, chết mất. Nhưng thời gian sẽ chứng minh cho bạn thấy, kể cả khi họ bỏ lại bạn mà đi thì bạn vẫn không sao cả. Vì cuộc đời này không ai vì ai ra đi mà chết cả.

Cái gì không là của mình thì có nghĩa nó thuộc về người khác, có giành cố giật nó cũng không toàn vẹn về bên mình được, hà cứ gì phải phí hoài thanh xuân tuổi trẻ vào những điều đã mất đi.

Thậm chí, dù có là yêu đến chết đi sống lại thì khi người ta quay lưng rẽ lối rồi bản thân ở lại cũng phải ngẩng cao đầu lên mà sống, sống cho tốt, sống cho kiêu hãnh là đằng khác. Tại sao người ta bỏ đi mình lại quy lụy yếu đuối, làm vậy để ai xem, làm vậy chỉ để người ta thương hại thôi biết không?

Con người ấy mà, họ dễ dàng chấp nhận mình thay đổi, nhưng sẽ là cả vấn đề khi họ thấy một ai đó bên cạnh họ thay đổi.

Họ tự cho mình quyền làm tổn thương người khác, nhưng lại oán hận người đã làm tổn thương họ.

Họ mặc nhiên cho rằng sự rời đi của họ đối với một ai đó là hiển nhiên khi họ không muốn tiếp tục mối quan hệ đó nữa, nhưng lại không cho phép bất kì ai bỏ họ mà đi.

Dù có hay không thừa nhận thì đã là con người, ai cũng có cái máu ích kỷ cho bản thân, lúc nào cũng muốn mình có được cái tốt nhất, để gì chịu thua thiệt ai đâu, đúng không?

Nhưng kể cả cái bóng cũng bỏ ta đi khi ta ở trong bóng tối thì ai có thể bên ta cả đời đây?

Chỉ trách tai sao họ cứ bước vào rồi đi ra khỏi cuộc đời người khác mà dừng dừng như vào một căn phòng khác sạn, ở tạm dăm ba hôm rồi đi chẳng bận tâm lưu luyến gì như thế.

Con người mà, họ dù có mạnh mẽ, cứng rắn đến đâu thì cũng có cảm tình, cũng biết suy nghĩ, ý thức, đừng xem họ như vô tri vô giác. Mình biết yêu, biết đau, lẽ nào họ không biết?

Có những người dù đi rồi vẫn làm kẻ ở lại nhớ đến mà có thể mỉm cười an yên, nhưng có những người họ đã đi rồi chỉ mong họ bốc hơi luôn khỏi Trái đất này, mãi mãi không hẹn ngày gặp lại.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Tình thương mẹ cha

Chẳng ai yêu ta một đời, ai cũng thương ta một thời rồi thôi. Chỉ có mẹ cha một đời, yêu thương con trẻ, bao bọc chở che.

Có lẽ sống một đời người, điều mà ai cũng phải chứng kiến nhiều nhất chính là sự - đổi - thay.

Con người, cảnh vật, cuộc sống, từng giây từng phút có lúc chỉ cần một cái quay người đã thấy khác đi.

Họ bên ta một lúc chắc gì đã bên ta một đời.

Họ yêu ta hôm nay chắc gì đã yêu ta dài lâu.

Hôm nay đối diện nhau còn cười nói chắc gì ngày mai đã không quay lưng lại cạnh khóe nhau.

Người ta bảo, cuộc đời thiên biến vạn hóa, không có gì là chắc chắn cả. Nhưng tình thương cha mẹ lại khác.

Cha mẹ có thể la mắng con cái họ, làm những điều khiến ta không thể hiểu, thậm chí sẽ có lúc nảy sinh sự ghét bỏ với cha mẹ mình. Nhưng có điều không phủ nhận được:

Cha mẹ, là những người chịu đựng mọi chuyện trong im lặng, hi sinh rất nhiều vì cuộc sống con trẻ.

Cha mẹ, là những người yêu thương ta nhiều hơn bất cứ ai ngoài kia nói yêu ta.

Cha mẹ, là những người dù ta có lầm đường lạc lối cũng sẽ luôn dang rộng vòng tay đón ta trở về.

Cha mẹ, là những người sẽ luôn bỏ qua lỗi lầm lớn nhỏ của ta dù có trách mắng đôi câu, lớn tiếng đôi lần chỉ là vì họ thương con và tự trách chính mình.

Cha mẹ, họ chẳng bao giờ ghét bỏ con cái, người họ giận luôn là bản thân họ, dù lỗi lầm luôn là của con cái.

Bình thường cứ hay bảo cha mẹ lúc nào cũng làm phiền chúng ta, lúc nào cũng thích quản chúng ta, phiền phức muốn chết được.

Nhưng có một ngày khi bạn phải tự mình đối diện với cánh cửa phòng cấp cứu, bên trong là mẹ của bạn, lúc ấy bạn mới có thể hiểu rằng bạn sẵn sàng đem may mắn trong suốt quãng đời còn lại của mình để cầu mong cho họ khỏe mạnh, an toàn, ra khỏi căn phòng ấy để tiếp tục "làm phiền" bạn, "quản" bạn thêm nữa.

Bơi cha mẹ chỉ thôi quản, thôi làm phiền chúng ta khi họ đã rời xa nhân thế này, và nếu đợi đến lúc đó rồi thì bạn có hối cũng không kịp, muốn tìm lại cũng không được nữa.

Ai rồi cũng sẽ thay đổi, tình cảm nào rồi cũng sẽ không còn nguyên vẹn, nhưng cha mẹ vẫn vậy, tình thương con vẫn thế, đến một lúc nào đó bạn sẽ hiểu sự hi sinh của cha mẹ to lớn đến nhường nào, sự yêu thương của họ bao la ra sao.

Và cho dù có thể nào đi nữa, cha mẹ vẫn luôn là những người bạn cần phải yêu thương và biết ơn nhiều nhất chứ không phải bất cứ ai ngoài kia.

Đừng vì người ngoài rồi tổn thương những người đã hi sinh cả cuộc đời cho bạn.

Người ta vì bạn vài ngày, còn cha mẹ vì bạn một đời.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chết không phải là hết

Sao phải chết khi đời còn dài?

Sao phải ra đi khi tuổi trẻ còn chưa hết?

Sao phải từ bỏ trần thế chỉ vì bế tắc hiên tại?

Ai bảo chỉ cần chết là hết?

Người đi rồi, đau thương ở lại biết không?

Gặp phải chuyện gì không quan trọng, quan trọng là bạn chọn đối mặt với nó, bước qua nó hay gục ngã trước nó rồi bại dưới tay nó.

Chọn lựa ở trong tay mình, thành bại cũng ở trong tay mình.

Duy chỉ có một điều, dù có bất kì chuyện gì xảy ra, cũng đừng nên nghĩ đến cái chết.

Con người mà, tất nhiên sẽ có lúc mệt mỏi, tuyệt vọng, chán nản cùng cực. Mà khi ấy tất nhiên mọi thứ đối với họ đều đi vào ngõ cụt, mà đã không còn lối thoát thì họ sẽ nghĩ đến cái chết, muốn chết, muốn biến mất như chưa từng tồn tại.

Nhưng có người, họ sẽ chỉ dừng lại ở suy nghĩ, chết trong thâm tâm chính họ, vì họ biết, họ chưa thể chết, họ còn nhiều thứ phải lo, phải nghĩ, còn nhiều người phải để tâm.

Và cũng nhiều người, họ thật sự tìm đến cái chết, có kẻ may mắn sống sót rồi nhận ra cái suy nghĩ từ bỏ cõi đời ấy thật ngây dại, nhưng có những kẻ vì cái ngây dại đó mà ra đi mãi mãi không có cơ hội quay đầu để rồi khi thành hồn ma vất vưởng đâu đó lại tiếc nuối cuộc đời nhân sinh mà không chịu rời đi.

Chết là hết?

Không, chết chỉ là hết với đời, nhưng không hết với mình, với người thân, với những gì còn đang dang dở.

Vì cái nhất thời mà kết thúc sinh mạng là điều ngu dại nhất mà lắm người đã làm. Chết vì bệnh, chết vì sự cố bất ngờ, chết vì già yếu, đó những cái chết mà dù không muốn thì nó cũng đến. Còn chết vì một cái nhất thời tuyệt vọng, nản chí, đau khổ, là chết ngu, chết dại, chết hoang phí tuổi đời.

Còn sống thì còn có cơ hội để thay đổi mọi thứ chứ chết rồi thì thứ để lại chỉ là đau khổ, bi thương cho những người tiễn đưa, mà kẻ ra đi cũng chẳng gì thanh thản với cái kết ấy.

Cái chết có thể kết thúc thời điểm khó khăn đó của bản thân nhưng nó cũng kết thúc luôn cuộc đời còn dang dở phía trước, cái giá đó đáng hay không?

Ngay cả một loài hoa dại mọc ven đường ray, không biết lúc nào sẽ mất đi sinh mạng mỏng manh dưới bánh tàu, ấy vậy mà nó vẫn sớm nở tối tàn, vươn mình kiêu hãnh.

Ngay cả một loài hoa mọc trên ranh giới sinh tử ấy vẫn không chịu thua số phận định đoạt thì cứ gì con người lại muốn tìm đến cái chết khi

võn dĩ có thể sống và chiến đấu?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk

www.dtv-ebook.com

Những đêm mất ngủ

Những đứa suốt ngày bảo mất ngủ, đừng lo chúng nó mắc bệnh gì mà ngủ không được, chúng nó có mắc bệnh, nhưng là cái bệnh suy nghĩ nhiều vào ban đêm nên dây thần kinh ngủ tê liệt luôn đến sáng.

Ai rồi cũng sẽ trải qua cảm giác ban đêm nằm xuống mà chẳng thể nào nhắm mắt ngủ được.

Khi đó trong đầu lại tự động diễn ra rất nhiều những câu chuyện, hình bóng của những người bước ngang qua đời ta, những việc đã, đang và sẽ trải qua, những ước mơ, những hoài bão, những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống bộn bề, ... Những điều đó có thể là đau thương, có khi là hạnh phúc, lắm lúc là thống khổ.

Nhưng việc nhớ lại điều gì đó hay suy nghĩ bộn tâm mãi một chuyện lại chính là thói quen vào ban đêm của chúng ta.

Thói quen ôm lấy sự cô độc của bản thân, thói quen tự mình làm đau chính mình.

Rõ là chẳng ai muốn có thói quen đó, nhưng dường như lại chẳng thể thay đổi được nó.

Mất ngủ, đôi khi chỉ là một lý do của việc suy nghĩ quá nhiều vào ban đêm.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Mỗi người đều có một vết sẹo

Đã là con người, ai cũng sẽ trải qua vô số lần vấp ngã, vô số những vết thương để lại hằn thành sẹo, và có những vết sẹo chỉ muốn giấu thật kĩ, không muốn để cho ai nhìn thấy nó...

Đằng sau mỗi người luôn là một câu chuyện.

Trong lòng mỗi người đều có những nơi ẩn chứa vết thương tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy.

Nhưng người có thể thực sự đối diện với bản thân mới là người dũng cảm nhất.

Trong lòng mỗi người đều có một vết sẹo quá khứ để lại, vết sẹo có thể lớn, có thể nhỏ, nhưng tuyệt nhiên không thể cho người khác nhìn thấy được.

Đợi đến một ngày, khi bản thân có thể đủ dũng cảm để tự đối diện với chính mình của quá khứ, đối diện với nguyên nhân làm nên vết sẹo đó.

Chỉ khi đó, dù rằng sẹo sẽ không lành nhưng ít nhất là thôi nhức nhối mỗi khi nhắc về, có thể làm cho chính mình an yên tận sâu trong tâm khảm.

Mỗi người, chỉ khi thật sự đối diện được với chính mình, đối diện được với những vết thương và với quá khứ đã qua thì khi đó mới có thể

sống tốt hơn.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk

www.dtv-ebook.com

Quá khứ riêng dành

Quá khứ của một người và tất cả những gì xảy ra ở quá khứ đó luôn là khu vực bất khả xâm phạm mà họ không cho phép ai xối tung nó lên dù thân quen đến đâu.

Mỗi người đều có một quá khứ mà đôi khi chính mình cũng không muốn nhìn lại, những lăm lức cũng ước gì được trở lại lúc đó.

Tôi từng xem một bộ phim, nữ chính là một cô gái mập, cái gì cũng không có, tình yêu bị từ chối, sự nghiệp bị ăn ắp, chỉ duy nhất cuộc sống vẫn từng ngày trôi qua nhẹ nhàng, có thể vô tư bên cạnh người bạn thân nhất mà chẳng suy nghĩ gì.

Thế rồi không ai ngờ, một tai nạn bất ngờ ập đến lại có thể làm cuộc đời cô gái ấy thay đổi. Từ một cô gái mập cái gì cũng không có trở thành cô gái xinh đẹp cái gì cũng không thiếu nhưng sự vô tư vô ưu vô lo ngày xưa không còn nữa. Kể cả muốn bên cạnh người bạn thân cũng thật khó khăn.

Con người cũng thật kì lạ, lúc chưa có được thì mong mỗi năm lấy, lúc năm được rồi lại cảm thấy thà đừng năm còn hơn.

Cuộc sống luôn biết cách thử thách con người, chúng ta càng cố gắng dung hòa với nó, nó càng cố gây khó chúng ta. Chúng ta không thể làm được gì, nhưng cũng không thể đầu hàng trước nó.

Quá khứ của một người, nếu người ta đã muốn quên đi, hà tất người ngoài cuộc cứ phải đào bới nó lên làm gì.

Trong thâm tâm mỗi người đều có một điều mà chính họ sợ hãi nhất.

Đừng nghĩ mình có thể nắm thóp người khác thì vui lắm, hả hê lắm. Thật ra chưa biết được một ngày nào đó chính mình cũng bị người khác nắm đúng chỗ mềm yếu đó.

Cuộc sống chính là có qua có lại, cứ làm người khác khổ sở, bản thân dù đạt được mục đích nhưng sống có vui vẻ không?

Có oan có nợ ắt có trả. Hại người ắt có người hại. Cuộc sống có thể không công bằng nhưng nhân quả công bằng. Có thể chống lại mọi thứ nhưng có thể chống lại lương tâm của chính mình không?

Ai cũng có một quá khứ riêng dành thuộc về họ, đừng cố gắng lật tung quá khứ của người ta lên, xáo trộn nó, phơi bày nó, xát muối vào những vết thương tưởng đã lành theo năm tháng của người ta, rồi hả hê, thỏa mãn với việc làm của chính mình.

Quá khứ của người ta, có gì mình phải xâm phạm vào?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Là tự em đa mang

Hoa hồng có gai, sao em vẫn cầm?

Xương rồng đầy gai, sao em vẫn nắm?

Yêu anh đau lắm, sao em vẫn yêu?

Chuyện giữa em và anh, bắt đầu không có, kết thúc lại càng không, bởi từ đầu đến cuối, là tự em đa mang.

Anh biết không, khi quyết định xem ai đó là cả thế giới thì cũng là lúc bản thân phải chấp nhận đối mặt với việc khi anh thuộc về một ai đó khác, cái kẻ tự đa mang là em sẽ mất đi cả thế giới, còn cô gái kia lại ôm cả thế giới của em trong tay.

Dẫu biết xương rồng đầy gai nhưng vẫn tự mình ôm lấy.

Biết hoa hồng cầm rồi sẽ chảy máu thế mà vẫn nắm chặt.

Biết ngọn lửa sẽ thiêu chết thế nhưng vẫn như con thiêu thân mà lao vào.

Biết yêu như vậy sẽ đau thương phần nhiều nhưng cứ cố chấp không buông bỏ.

Nói cho cùng, là em biết rõ kết cục, biết rõ hậu quả, nhưng vẫn vì một chữ tình mà cố chấp đến cùng.

Cố chấp mãi rồi cũng chỉ là tự mình đa mang, tự mình tổn thương.

Yêu anh, khó khăn đến vậy, đau thương nhường thế, nhưng lại sao, nơi ngực trái, đâu biết là tự đa mang nhưng vẫn không thể ngừng yêu?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Yêu xa

"Yêu xa khó lắm

Yêu xa nhớ lắm

Yêu xa cô đơn nhiều lắm"

Yêu xa, là chờ đợi, là khắc khoải, là cô đơn.

Yêu xa, là những tháng ngày tự động viên chính mình, không có người ta bên cạnh thì tự mình cũng sẽ ổn thôi.

Yêu xa, là bước đi trên đường, nhìn người ta tay trong tay với người yêu, người thương, còn mình, chỉ biết nhìn người ta qua màn hình điện thoại trên tay, tay tìm tay mà bơ vơ đâu thấy.

Yêu xa, chẳng khác nào chính mình đang yêu đương với màn hình phẳng của điện thoại, iPad, hay màn hình máy tính. Những dòng tin nhắn cách nhau cả đại dương, xa cả mấy nghìn cây số. Những cuộc điện thoại lệch múi giờ, những lần nhìn mặt nhau trong màn hình qua videocall mà vui buồn lẫn lộn.

Yêu xa, là cả hai phải tự động viên nhau từng ngày đợi đến ngày gặp lại lâu thật lâu.

Yêu xa, là lúc thấy chính mình bất lực khi nhìn người ta ốm đau, mệt mỏi ở bên kia màn hình, đưa tay ra mong chạm vào mà chạm mãi cũng chỉ là màn hình tinh thể lỏng lạnh ngắt, vô hồn.

Yêu xa, là lúc cần người ta ở bên cạnh, cần một nơi để dựa vào, để trú ẩn khi thế giới ngoài kia quá mệt mỏi nhưng cũng chỉ biết mỉm cười bảo không sao vẫn ổn để người ta ở bên kia đừng lo đừng buồn.

Yêu xa, là lúc gặp lại nhau, chẳng câu chữ nào thốt ra được, chỉ biết ôm lấy người ta thật chặt, hít hà cái hương thơm nhàn nhạt bao ngày mong nhớ, siết chặt vòng tay bằng nỗi nhớ của tháng ngày xa cách.

Yêu xa, là lúc tiễn người ta đi, chỉ muốn chạy đến ôm chặt bóng hình ấy, giữ lại chẳng để người ta đi mất, nhưng cuối cùng vẫn là cái buông tay thẫn thờ nơi sân bay nhìn người ta mất hút giữa đám đông.

Yêu xa, là lúc làm gì cũng đi một mình, nhìn người ta bên nhau có cặp có đôi, còn mình đâu có người yêu thì vẫn đi về lẻ bóng, tủi chứ, hờn chứ, cô đơn chứ.

Yêu xa, mệt lắm, khó khăn lắm, cũng chênh vênh lắm. Người ta yêu nhau ở cạnh nhau đó chắc gì đã giữ được nhau, chẳng này người ta ở xa mình mấy ngàn cây số, cả chục giờ bay, cả một đại dương bao la, ai biết được khi nào người ta bỏ lại mình mà đi.

Yêu xa, là lắm lúc liên lạc không được lại chỉ biết tự nhủ "Chắc người ta bận" , chứ chẳng dám nghĩ nhiều, sợ đau lòng mình mà cũng sợ oan người ta.

Yêu xa, cần lắm sự can đảm, cũng cần lắm sự tin tưởng từ cả hai bên.

Bởi yêu xa, từ ban đầu đã là một thử thách, mà trong thử thách đó chỉ cần một bên buông bỏ thì bên còn lại có muốn níu cũng chẳng thể nào tìm ra cách.

Vì khoảng cách địa lý thì xa quá xa, mà người ta cũng chẳng còn mặt mà, có nín có giữ thì cũng chỉ có chính mình với khoảng không vô định.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Dùng yêu thương làm đau nhau

Giữa người với người, một khi đã yêu thương nhau rồi thì có lúc sẽ thương nhau đến cuối đời không thôi. Thế nhưng, có những lúc, mình thương họ là thật, sợ họ đau lòng cũng là thật, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc bắt buộc phải rời khỏi họ. Cuối cùng, lại dùng yêu thương để làm đau nhau, đau chính mình.

Thế giới ngoài kia rộng lớn như vậy, mỗi người đều sẽ có những mối quan tâm khác nhau, cách thể hiện tình cảm khác nhau, thế nhưng cách để kết thúc một điều gì đó lại luôn giống nhau, tất cả đều chọn sự im lặng.

Tại sao chúng ta thay vì chọn cách đối diện với yêu thương thì lại chọn cách lặng lẽ dùng tình thương làm đau nhau làm đau chính mình?

Người ta nói gì về em, tôi đều sẽ bênh vực em.

Người ta có nhận xét em thế nào, tôi cũng đều nói đỡ cho em.

Dù dưới mắt người đời em ngang ngạnh cỡ nào, ương bướng ra sao, họ nhìn em bằng con mắt gì, thì tôi vẫn tin em là cô gái sống tình cảm, tôi cứ tin em như thế.

Thật ra, tôi không nghĩ sẽ có ngày tôi tự tách mình ra khỏi em, cho đến hôm nay. Tôi không rõ là tôi hay em thay đổi. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là

không còn điếm chung.

Thế giới của em với tôi vô cùng lạ lẫm, tôi có cố cũng không thể dung hòa. Mà thế giới của tôi vốn đã không quen thuộc với em nay có lẽ lại càng xa lạ hơn.

Tôi nghĩ sẽ có lúc em trách tôi có mới nới cũ, có người khác thì quên mất em.

Nhưng không, cái kéo tôi ra khỏi em không phải một ai đó mà là thế giới của chúng ta từ lúc nào đó đã tự động đẩy nhau ra xa thật xa.

Tôi biết tôi nói em sẽ nghe, nhưng tôi biết nói gì khi thế giới của em, những người em quen, bạn bè chị em của em là những người với tôi mà nói hoàn toàn là người - lạ?

Vốn dĩ tôi nên vui khi thế giới của em bây giờ không còn tĩnh mịch như ngày tôi mới quen em.

Nhưng tôi nên vui không khi cái ngày thế giới của em tồn tại nhiều gương mặt mới cũng là ngày tôi tự tách ra khỏi thế giới đó?

Có những người, ngày mà ta mới quen biết họ, khoảng trời của họ nhỏ lẫm, nhỏ đủ để ta thấy mình hiện diện trong đó.

Nhưng ngày qua ngày khoảng trời kia dần to lớn hơn, khoảng trời riêng của họ bây giờ bao la đến nỗi ta không thể tìm thấy chính mình trong đó nữa.

Mệt mỏi, đau thương, ta lựa chọn im lặng rời đi, rời bỏ bầu trời ấy trở về với khoảng trời của chính mình, an yên nhìn lại khoảng trời mà ta từng thuộc về đó.

Khi bầu trời của một người rộng lớn hơn, những mối quan hệ mới đến, họ sẽ dần lãng quên đi những người xưa cũ để dành phần cho người mới ấy.

Còn người xưa, người cũ, tạm dành riêng một góc nào đó để rồi nhớ hay quên còn tùy thuộc vào người ta.

Có chút buồn, có chút hoài niệm, chút chạnh lòng, chút nhớ thương.

Nhưng tất cả đã không thể trở lại, bầu trời rộng lớn không thể thu hẹp được, ta cũng không thể hiện hữu rõ ràng trong bầu trời của họ nữa, ra đi là điều duy nhất có thể...

Duyên giữa người với người, muốn lý giải chính là điều bất khả.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Em tự cho phép mình

Yêu một người đơn phương, là tự đa mang, cũng là tự tổn thương, nhưng biết làm sao khi đã trót yêu người ta nhưng chẳng dám nói, chẳng dám để người ta hay biết, chỉ dám cho mình cái đặc quyền "tự mình" làm điều mình muốn mà chẳng cần người ta cho phép.

Yêu anh, em cho phép bản thân cái quyền "tự mình".

Tự mình yêu, chẳng cần anh đáp lại.

Tự mình đau, chẳng dám oán trách điều gì.

Tự mình vui, chẳng cần chia sẻ niềm vui đó cùng ai.

Tự mình khóc, chẳng cần ai bên cạnh lau nước mắt giúp.

Tự mình đa mang, chẳng cầu anh biết, chẳng mong được nhận lại.

Yêu anh, em tự cho phép mình cái quyền được quan tâm, được suy nghĩ mọi chuyện liên quan đến anh.

Yêu anh, em tự cho phép mình được ôm lấy những niềm đau, nỗi buồn khi anh cưới, anh nói với một ai đó khác chẳng là em.

Và vì tất cả những điều đó đều là quyền của em, nên nếu không phải tự em buông bỏ thì không ai có quyền bắt em từ bỏ nó, kể cả anh.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Yêu sai là thanh xuân

"Yêu đúng là tình yêu, yêu sai là thanh xuân."

Nếu gặp được đúng người, đúng lúc, đúng thời điểm, cùng nhau đi hết thanh xuân, đi đến cuối đời thì đó là yêu đúng, là loại tình yêu chắc chắn là của bạn chứ không phải ai khác.

Nhưng có lẽ, trước khi gặp được đúng người, đúng lúc, đúng thời điểm đó thì đã có n lần yêu sai, không hẳn là sai người mà là sai thời điểm, sai hoàn cảnh, sai trường hợp,...

Nhưng lại không hề nuối tiếc, vì cho dù tất cả đều sai đi chẳng nữa thì đó cũng là tình yêu của thanh xuân, của tuổi trẻ, của sự cho đi không toan tính, không mưu cầu, của những tình cảm chân thành nhất, thuần khiết nhất thuở ban đầu.

thanh xuân chính là giai đoạn con người ta mang trong mình nhiều tình cảm nhất, sẵn sàng cho đi tình cảm nhiều nhất, sẵn sàng bất chấp tất cả vì chữ yêu dù hiếm có ai gặp được đúng người dành cho mình, đi cùng mình đến cuối đời ở thời khắc thanh xuân ấy.

Gọi yêu sai là thanh xuân, có chăng là vì thanh xuân nào cũng sẽ có lần không đúng thời điểm, gặp không đúng người, để có thể yêu đến hết đời mà cứ vội trao tình cảm cho người sau cùng sẽ thuộc về người khác.

Vậy mà vẫn yêu, vẫn thương, vẫn hết mình, không yêu sai, nào có phải thanh xuân.

Dù có loại yêu sai sẽ hối hận về sau, nhưng có loại yêu sai sẽ trở thành những gì đáng trân trọng nhất, đáng được ghi nhớ nhất về năm tháng thanh xuân đẹp nhất đời người ấy.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk

www.dtv-ebook.com

Cha mẹ và con cái

Thứ tình cảm giữa cha mẹ và con cái luôn là điều kì diệu nhất. Nhưng sự cách biệt thế hệ có thể làm cha mẹ và con cái chẳng hiểu được nhau. Dẫu vậy, chỉ mong những bậc làm cha làm mẹ đừng so sánh con mình với ai, và những đứa con cũng đừng mang cha mẹ ra so sánh, nhé.

Tôi luôn quan niệm rằng, lời nói của bạn nói ra sẽ mang rất nhiều hàm ý, mà mỗi người nghe nó sẽ hiểu theo một hướng khác nhau.

Cha mẹ, có thể la rầy con cái điều gì cũng được, nhưng đừng so sánh con mình với bất kì ai, bởi chẳng ai muốn mình bị đem ra đặt lên bàn cân, so sánh với người khác.

Mỗi đứa trẻ đều luôn cố gắng, nỗ lực theo cách của riêng nó. Đôi khi bạn không thể thấy được nếu không chịu khó bước vào thế giới của nó.

Khi một đứa trẻ bị đem ra so sánh, nó sẽ cảm thấy những gì nó đã làm, những điều nó luôn cố gắng, những nỗ lực nó bỏ ra mãi mãi cũng không bằng được hình ảnh con - nhà - người - ta trong mắt cha mẹ nó, vậy thì nó còn cố gắng để làm gì? Nó bỏ cuộc.

Tôi luôn nghĩ, lời nói của cha mẹ sẽ tác động rất nhiều đến một đứa trẻ, từ khi nó còn nhỏ, cho đến lúc lớn lên, những điều cha mẹ nói, cách cha mẹ dạy dỗ, sẽ hình thành nên một đứa trẻ sau này.

Tôi là đứa có thể chịu bất kì lời la rầy nào của cha mẹ, chỉ có duy nhất một câu "Nhìn con người ta phát ham, nhìn con mình phát mệt.", chỉ duy nhất một câu nói đó có thể đem tất cả sự cố gắng, nỗ lực trong tôi thổi bay chưa đầy ba nốt nhạc.

Nhưng tôi không có cách nào trách họ vì đã nói điều đó. Những lúc như vậy tôi chỉ biết tự hỏi mình: "Thật sự mình chưa tốt? Hay mình chưa cố gắng đủ? Có khi nào nỗ lực chưa tới?", thay vì trách họ, tôi tự hỏi chính mình.

Tôi có thể hiểu cha mẹ luôn mệt mỏi với công việc và cuộc đời người kia.

Tôi có thể hiểu việc cách biệt thế hệ khiến cha mẹ đôi lúc không thể hiểu được tôi.

Tôi có thể hiểu việc lo toan mọi thứ cho gia đình, con cái khiến cha mẹ mệt mỏi nhường nào để rồi cũng có lúc phải nổi nóng.

Tôi có thể hiểu cha mẹ có suy nghĩ của riêng họ, đôi khi ép buộc tôi cũng chỉ vì họ nghĩ điều đó tốt cho tôi.

Hồi còn bé, tôi luôn cố cãi lại cha mẹ mình những lúc tôi cho rằng họ sai rồi, họ không hề hiểu tôi, họ đang bắt ép tôi, họ vô lý.

Nhưng trưởng thành, tôi dần im lặng trước những lời cha mẹ la rầy, thay vì cãi lại rồi sẽ tự thuyết phục mình đứng ở lập trường của cha mẹ để nghĩ.

Và tôi mong những đứa trẻ cũng đừng mang cha mẹ mình ra so sánh với bất kì ai.

Cha mẹ bạn có thể không chu cấp cho bạn được thứ bạn muốn.

Cha mẹ bạn có thể không cưng chiều bạn theo cách bạn mong.

Nhưng cha mẹ cho bạn thứ lớn nhất cũng là điều trân quý nhất của họ, chính là cuộc đời và lòng yêu thương.

Quá nửa cuộc đời họ sống vì bạn, quá nửa cuộc đời họ chăm lo cho bạn, quá nửa cuộc đời họ hi sinh cho bạn, quá nửa cuộc đời họ thuộc về bạn.

Vậy nên hãy luôn biết ơn khi mình còn có cha mẹ bên cạnh.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Lạc

Đường đời dài rộng, chúng ta vẫn cứ lạc mất nhau...

Những ngày tháng ấy, ta còn lại gì trong nhau?

Là day dứt niềm đau hay vết thương sâu nặng?

Mà dù có là gì thì cũng chẳng còn đi bên đời nhau nữa rồi.

Cái gì đến lúc buông thì đừng cố níu lấy.

Cái gì đến lúc dừng thì đừng gượng ép nhau phải tiếp tục.

Tình còn nghĩa còn không có nghĩa chúng ta sẽ tiếp tục đi cùng nhau.
Thay vì cố chấp giữ lấy tại sao không để cho nhau một lối đi riêng dành?

Có thể, trong cuộc đời này, chúng ta chỉ đi cùng nhau được đến đây
mà thôi.

Chúng ta, không có bắt đầu, không có kết thúc, cứ thế bên nhau thật
lâu, rồi đến một ngày lại xa nhau đến vô tận trời mây.

Chúng ta, vội vã bên nhau, vội vã xa nhau, vội vã lạc mất nhau.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Một mình

Một mình không phải điều gì quá nghiêm trọng. Đời người, nên trải qua đôi lần một mình để biết rằng chẳng ai vì thiếu ai đi bên đời mà không sống tốt được đâu.

Có khoảng thời gian, xung quanh tôi chẳng có ai, không bạn bè, không người thân thiết, không một sự quan tâm, tôi khi ấy chỉ có một mình.

Thực ra, ban đầu có chút không quen, có chút cảm thấy lạc lõng, nhưng dần dần cũng thấy một mình không là gì cả, ít nhất vẫn còn sống, còn đủ sức chiến đấu với cuộc đời ngoài kia, vậy là đủ.

Khoảng thời gian ấy, tôi một mình làm tất cả mọi thứ mà chẳng cần ai bên cạnh song hành.

Một mình ăn, một mình đi cafe, một mình đi xem phim, một mình lái xe vòng vòng thành phố, một mình lang thang khắp đường lớn, ngõ nhỏ, một mình đi đi về về.

Trong suốt những lúc một mình đơn độc ấy, tôi không ít lần gặp phải những ánh nhìn tò mò, cũng có lúc là thương hại, tội tình cho cái đứa lẻ bóng đơn độc là tôi khi họ có đôi có cặp, có người song hành.

Ấy thế mà tôi vẫn cứ một mình thôi.

Tôi thích cảm giác được một mình ăn thứ mình muốn mà chẳng để tâm rằng người đi cùng sẽ thấy thế nào.

Tôi thích cảm giác được ngồi một góc nơi quán quen gọi món đồ uống mà mình thích rồi yên lặng suy nghĩ về cuộc đời mình mà chẳng cần bận tâm rằng phải nói gì cùng người đi cùng.

Tôi thích cảm giác được lựa bộ phim mình thích, đi xem bao nhiêu lần cũng được, chỉ cần thích là sẽ đi, chẳng cần bận tâm xem người đi cùng có thích bộ phim ấy không, hay xem những bộ phim mình không thích chỉ vì người ta chọn nó và vì người ta đi cùng với mình.

Tôi thích cảm giác được chạy xe vòng vòng khắp thành phố, lang thang khắp những con đường lớn nhỏ, đến khi nào mệt mỏi tự khắc sẽ về, chẳng phải lo rằng liệu người đi cùng đã mệt hay chưa, liệu họ có chán nhìn những khung cảnh đã quá đỗi quen thuộc kia hay không.

Một mình, có người sẽ cảm thấy nó thật cô độc làm sao, nhưng cũng có người khao khát cái cảm giác được một mình ấy.

Một mình, không có gì là không tốt, ít nhất là sau khoảng thời gian ấy, tôi đã quen với cảm giác một mình, để rồi dù cuộc đời về sau, dù ai bước đến rồi rời đi khỏi thế giới của tôi thì tôi vẫn dễ dàng trở về cuộc sống một mình như trước mà không phải thay đổi điều gì.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Ta nhận ra mình "già" đi

Sẽ có ngày ta thấy mình, tuổi vẫn trẻ, thanh xuân vẫn lừng chừng; vẫn là ta của ngày xưa cũ, nhưng có gì đó đã mất đi và thay thế bằng điều gì đó khác, cũng có gì đó đã thay đổi không còn giống hệt như ngày xưa ấy... Ta nhận ra mình "già" đi.

Tôi vẫn luôn nghĩ mình còn trẻ cho đến khi những điều khác lạ khiến tôi tự thấy mình già đi. Già đi chẳng phải là tuổi đã lớn hay gương mặt đã hằn sâu những nếp nhăn. Mà già đi chính là suy nghĩ của bạn đã lớn lên, già dặn hơn.

Không còn là đứa trẻ với những suy nghĩ non nớt ngày nào. Không còn bông bột, không còn muốn lao thật nhanh về phía trước, không còn ham muốn với những cuộc vui ngoài xa hội. Chỉ muốn sống chậm lại và yêu thương nhiều hơn.

Khi tôi thấy mình già đi cũng là khi đứa trẻ trong tôi chìm sâu vào giấc ngủ, giải thoát cho một cô gái trưởng thành, trải đời và khác lạ.

Tôi nhận ra thời gian ở nhà của mình ngày một nhiều lên, còn thời gian tụ tập bạn bè cũng ngày một thưa dần đi.

Tôi nhận ra những câu chuyện giữa tôi và cha mẹ ngày một nhiều thêm, những tiếng cười đùa của mấy đứa em cũng xuất hiện nhiều hơn bên

tai.

Tôi nhận ra, từ lúc nào đó tôi đã không còn lớn tiếng cãi lại cha mẹ, mà thay vào đó là sự im lặng trước những cuộc cãi vã sắp nổ ra giữa tôi và họ.

Tôi nhận ra tôi dần dần chịu hiểu cha mẹ của mình hơn chứ không chỉ yêu cầu họ phải hiểu tôi từ một phía.

Tôi nhận ra đứa trẻ thẳng tính trong tôi ngày nào giờ cũng chẳng còn như xưa. Nó vẫn sẽ nói ra những chuyện làm nó chướng tai gai mắt, nhưng già đi, nó biết chuyện gì nên nói và chuyện gì dù có bực, có tức cũng phải giữ lại trong lòng.

Tôi nhận ra rằng, mình chẳng còn cầu toàn trong tất cả những mối quan hệ đang có. Tôi sẵn sàng để bất cứ ai rời đi nếu họ muốn. Tôi chẳng bận tâm việc phải níu kéo hay giữ lại ai đó có ý định rời khỏi mình.

Thay vì cứ mãi để tâm đến việc ai bước đến, ai rời đi, tôi học cách yêu thương, trân trọng những người yêu thương mình, còn bên cạnh mình thôi.

Rồi sẽ có một ngày ta nhận ra mình già đi, chẳng còn nét ngây ngô khờ dại, chẳng còn than vãn sau những lần vấp ngã, chẳng còn khóc òa mỗi lúc té đau, chẳng còn đại dột sau những lần tuyệt vọng, chẳng còn hờ hững với những điều đáng trân trọng.

Rồi sẽ có một ngày, ta nhận ra mình của hôm nay, già dặn hơn mình của ngày xưa cũ, nhưng rồi cũng chẳng buồn lo lắng, bởi có lẽ, chính ta cũng hiểu rằng ai rời cũng già đi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Những cô gái Đại học

Tôi nghe ai đó bảo rằng, tình bạn có thể cùng mình đi đến cuối đời luôn hiện diện bên trong cánh cổng trường Đại học.

Tôi là đứa rất khó để làm quen với một ai đó xa lạ, rất khó để bắt chuyện với một người nào đó chưa từng quen. Và hơn hết, tôi là người rất sợ những tình bạn chơi theo nhóm.

Thế nhưng, cái duyên đưa đẩy tôi gặp họ.

Năm đầu tiên Đại học, tôi một mình một cõi, cứ nghĩ rồi sẽ ổn khi chỉ một mình, vì đơn giản đi học thôi có bạn bè đi chung hay không cũng vậy.

Duyên đưa, phận đẩy, chúng tôi ngồi cùng một dãy bàn, lập thành một nhóm, mục đích ban đầu chỉ là để làm bài nhóm vì giảng viên yêu cầu. Thế rồi chẳng hiểu sao, cơ duyên nào, có sắp đặt trước bởi số phận hay không mà chúng tôi dính nhau đến bây giờ.

Nhóm của tôi, tính luôn đứa già cỗi nhất là tôi thì có tất cả bảy cô gái. Mỗi người đều có một cá tính riêng, một đặc điểm riêng biệt mà chẳng ai nhìn vào nghĩ rằng chúng tôi có thể làm thành một nhóm, gắn kết đến như vậy.

Chúng tôi có một thế giới nhỏ, một hội nhóm trong inbox facebook, chúng tôi đặt tên nó là "Bánh bèo" . Nơi đó chúng tôi nói với nhau đủ điều, từ chuyện học đến chuyện chơi, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, và mỗi lần cả bảy đứa online đông đủ thì tôi lại cảm giác khung chat như muốn vỡ tung ra không biết bao nhiêu lần.

Nhưng, có lẽ từ ngày có những cô gái ấy song hành trong cuộc sống của mình, tôi lại thấy cuộc sống vốn hết sức tẻ nhạt của tôi được tô điểm bởi rất nhiều màu sắc mà họ mang đến. Có vui, có buồn, có hờn giận cũng có cảm thông.

Ở bên những cô gái ấy, tôi tự cho phép mình được buông thả bản thân, được sống hết mình với niềm vui trước mắt, được nghỉ ngơi trước cuộc sống bộn bề.

Có thể, sẽ có những lúc chúng tôi bất đồng, sẽ có những lúc đứa này khó chịu về đứa kia, sẽ có những lúc mỗi đứa một ý kiến, nhưng rồi chúng tôi vẫn bỏ qua cho nhau, vẫn sẽ giúp đỡ nhau khi cần và bên nhau lúc khó khăn.

Chúng tôi của hôm nay, xem nhau như chị em, đối xử với nhau bằng cái tâm chân thành nhất, có thể không là thân thương nhất nhưng cũng là những người bạn gắn bó với nhau, đi với nhau suốt một quãng đường không dài nhưng cũng không ngắn.

Và rồi ngày mai hay tương lai phía trước, chẳng rõ chúng tôi có còn bên nhau không, chẳng rõ hội "Bánh bèo" của chúng tôi có tan rã một ngày nào đó về sau không, nhưng ở hiện tại, chúng tôi vẫn đang bên nhau, vẫn bước tiếp cùng nhau, vẫn lo lắng quan tâm nhau, vậy là đủ.

Và gửi lời cảm ơn đến những cô gái Đại học của tôi.

Cảm ơn vì đã khiến thời gian Đại học này không còn nhàm chán, vô vị với tôi.

Cảm ơn vì đã mang đến cho tôi những niềm vui đơn giản, nhỏ bé nhưng khó mà tìm được.

Cảm ơn vì đã cho tôi những giây phút được là chính mình, được cười vui vẻ, được quây thả ga khi ở bên các cậu.

Cảm ơn vì đã mang đến cho tôi những ký ức đáng nhớ về thời Đại học của chính mình.

Cảm ơn vì đã đến bên đời nhau, mang đến cho nhau những điều tuyệt diệu như vậy.

Chúc những cô gái của tôi, đường đời sau này, bình yên, vui vẻ, mãi yêu, mãi thương, mãi trân trọng.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Tự do

Có những lúc em ước mình là gió

Bởi bản chất của gió là tự do

Em ước mình là đứa con của tự do

Được bay, được nhảy, được đến khắp phương trời.

Một ngày tháng Chín, tôi vô tình gặp lại một người anh đã rất lâu rồi không liên lạc, lâu đến nỗi, tôi dường như chẳng nhớ ra anh là ai trong cuộc đời mình, phải mất một lúc lâu định hình lại mới có thể nhận ra người mình từng thân quen ấy.

Hai con người, vốn từ lâu đã tách thành hai thế giới, chẳng bao giờ chạm phải nhau. Để rồi hôm ấy, sau bao nhiêu năm tháng biệt tích, tôi gặp lại anh, tình cờ đến lạ.

Chúng tôi ngồi lại, chuyện anh, chuyện em, chuyện xưa, chuyện chúng ta,...

Anh giờ chẳng còn là cậu trai ngỗ nghịch ngày nào mà đã ra phong thái một người đàn ông, nhưng vẫn cái cảm giác trải đời đó, vẫn hương vị đàn ông chững chạc đó, vẫn thân quen như vậy.

Và có lẽ ở hiện tại có cả sự bí ẩn, mới lạ của những năm tháng chúng ta mất liên lạc.

Lúc trước, tôi ví anh như một ly cà phê, nhìn thì có lẽ nghĩ ly cà phê ấy rất đắng, chẳng có gì hấp dẫn, nhưng uống vào rồi mới từ từ cảm nhận được sự đậm, nhạt, nồng nàn bên trong.

Còn bây giờ, trong mắt tôi anh giống như một chai rượu đã được ủ vừa đến, có sự cân bằng giữa vị ngọt, chua và chát, nhưng vẫn giữ được sự nồng nàn.

Lúc trước tôi rất thích được nói chuyện cùng anh, và đến bây giờ khi gặp lại cũng vẫn vậy.

Tôi thích nghe anh nói, nghe cái cách anh nói về cuộc đời xô bồ ngoài kia, thích được nghe anh nói về bản ngã con người, về những người mà anh đã gặp, đã quen, đã thân.

Tôi mê đắm hình ảnh con người tự do nơi anh, cũng ao ước được tự do tung cánh khắp bốn bể giống anh.

Tôi thích được cầm chiếc máy ảnh, đi khắp đó đây, ghi lại những khoảnh khắc, những khung cảnh tuyệt vời ở nơi mà tôi đi qua.

Tôi thích tự do làm những điều mình thích mà không một ai can thiệp vào.

Tôi ao ước được tự do sống theo cách mình muốn mà chẳng bị tác động gì.

Nhưng có lẽ, tôi mãi mãi không thể tự do được như anh.

Vì tôi là đứa khá tham vọng, bị gò bó bởi quá nhiều thứ, không thể rũ bỏ tất cả rồi sống cho quãng đời thuộc về riêng mình như anh.

Anh là đứa con của tự do, còn tôi lại là đứa con của tham vọng, nên thôi đành chấp nhận rời xa tự do mà bước tiếp trên con đường đã chọn để rồi cố gắng đi hết nó.

Đợi đến một ngày khi tất cả đã đủ đầy, tôi sẽ tìm đến tự do rồi làm một đứa con của tự do như anh.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Muốn tìm về bình yên, có được không?

Giữa cuộc đời hối hả, xô bồ, ta cứ lao vào dòng đời xuôi ngược để rồi
lắm lúc mệt mỏi đến cùng cực, lại tha thiết được tìm về bình yên.

Anh à, nếu một ngày em nói rằng em muốn tìm về bình yên liệu anh
có sẵn sàng bỏ lại tất cả để đi cùng em không?

Một buổi sáng, bước ra khỏi cánh cửa nhà, hòa mình vào dòng người
trên phố, em bỗng thấy chán ghét sự hối hả, vội vàng đang diễn ra nơi đây.

Em ghét sự nồn nóng của những người ngoài kia, ghét tiếng còi xa cứ
vang lên không ngừng hết người này đến người khác, mặc dù đường đông
lắm, họ có làm gì thì cũng có chen lên được đâu.

Em ghét cái cách người ta chen chúc nhau, đâm sầm vào nhau, hối
thúc nhau trên những con đường nhỏ hẹp, đầy khói bụi.

Em ghét phải đợi thật lâu để len lỏi ra khỏi dòng người đông như kiến
ấy rồi lại trở học mặc dù em đã dậy từ rất sớm.

Em ghét cái cách con người ta cứ tấp nập, hối hả, vội vàng của xã hội
ngoài kia. Những con người chẳng cho phép bản thân chậm lấy một giây,
họ cứ ganh đua từng chút một với thời gian như được lập trình sẵn ngày
qua ngày.

Bình thường, em cũng như họ, nhưng sao có lúc em lại chán ghét họ đến vậy anh nhỉ?

Em bỗng dưng muốn đến một nơi nào đó thật bình yên, anh à.

Nơi mà em không phải chịu đựng sự ồn ào, nhốn nháo, loạn lạc của những chiếc xe, những con người chen chúc nhau trên từng tuyến đường.

Nơi mà em không phải nghe tiếng còi inh ỏi bên tai mỗi lần đứng đợi đèn chuyển màu.

Nơi mà em không phải mất nhiều thời gian chỉ để thoát khỏi một chốt đèn giao thông.

Nơi mà em không cảm nhận được sự tấp nập, hối hả, vội vàng của con người hiện đại nữa.

Nơi mà em có thể sống chậm lại một chút, không chạy đua cùng thời gian, không lo lắng, không cả những sự ồn ào, nhốn nháo.

Mà có lẽ, chỉ có nằm lì trong nhà, ở yên trong căn phòng tĩnh mịch của mình em mới tìm được sự an yên đó thôi, anh nhỉ?

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Có một nơi gọi là "nhà"

Có một điều kì diệu mà cuộc sống ban tặng cho mỗi chúng ta, nơi sẽ luôn có những người ta yêu thương, nơi sẽ luôn có vòng tay dang rộng chào đón ta trở về, nơi mà rất nhiều người, có cả tôi, đặt cho nó tên gọi là "bình yên"; nơi ấy chính là "nhà".

Ngày còn trẻ dại, tôi luôn mong mỗi sự trưởng thành, mong mỗi đến ngày mình lớn lên.

Những ngày ấy, thế giới rộng lớn ngoài kia luôn có sức hấp dẫn lạ kì với đứa trẻ như tôi.

Mong mình lớn thật nhanh, trưởng thành thật nhanh, chỉ để được rời khỏi vòng tay cha mẹ, bay nhảy thỏa thích ở những vùng đất mới ấy.

Cho đến một ngày của rất lâu về sau, khi đã lớn đủ nhiều để đi, để bay nhảy thì lại khao khát cảm giác được trở về "nhà".

Có một nơi được gọi là "nhà".

Mỗi đêm, đi làm về muộn, đi chơi về trễ, sẽ luôn có người đợi cửa, luôn có mâm cơm dọn sẵn đợi người về ăn.

Mỗi khi ngoài đời nổi bão, trong lòng dậy sóng, chỉ cần bước chân qua cánh cổng nhà, bất giác lòng lại bình yên đến lạ.

Những lúc ốm đau, bệnh tật, chẳng lo một mình, chẳng sợ bơ vơ, luôn có người ở cạnh, chăm lo từng viên thuốc, từng muống cháo, từng cái khăn chườm.

Dù có gây ra bao nhiêu lỗi lầm, trở về nhà rồi, luôn có những vòng tay dang rộng ôm lấy mình, thật chặt.

Có một nơi được gọi là "nhà", nơi ấy chẳng có bộn bề, chẳng có cạnh tranh, chẳng có lo toan, chỉ có tình thương và sự an yên.

Dẫu có đi xa đến đâu, dẫu có bấp bênh thế nào, vẫn có thể yên lòng, vì trong lòng rất rõ, dù có chuyện gì xảy ra, phía sau vẫn còn có một nơi gọi là "nhà" đang đợi mình trở về.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Niềm tin

Chúng ta vội vã trao đi niềm tin rồi nhận lại những mảnh vỡ; đến cuối cùng, khi đã giẫm lên quá nhiều những mảnh vỡ ấy, ta chẳng dám tin ai thêm nữa.

Niềm tin là thứ mà bất kì ai khi cho đi cũng dè dặt lo sợ, cũng chỉ bởi vì họ bị lợi dụng bởi lòng tin quá nhiều đến mức ám ảnh. Nhưng cho cùng thì không ai có thể tin ai hoàn toàn.

Cuộc sống đối nhân xử thế giữa người với người, có thân thiết đến đâu thì sự thật biết về nhau, trong những câu chuyện của nhau, cũng chỉ chiếm cao lắm là 90% sự thật, còn 10% còn lại họ giữ cho riêng mình rồi thay thế bằng 10% giả dối khác.

Nhưng có lẽ, họ làm vậy âu cũng vì cái tự tôn của bản thân không muốn cho ai biết tất cả góc khuất của mình.

Niềm tin ấy mà, cũng chẳng phải cứ tin là được. Việc duy trì niềm tin cho dành cho ai đó hay có được niềm tin của ai đó không dễ nhưng để đập đổ một niềm tin thì lại rất dễ.

Vậy mà người ta cứ cố gắng lấy được niềm tin của nhau rồi vô tâm làm vỡ đi niềm tin đó, cuối cùng lại vô tâm trách nhau.

Muốn giữ niềm tin của ai đó bạn cũng cần cho họ thấy niềm tin của chính mình, cái gì một chiều cũng không tốt, quan hệ giữa người với người cũng thế cả thôi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Một ngày.

Sẽ có một ngày ta chẳng còn như xưa

Chẳng còn nói cười cùng trái tim rộn ràng

Chẳng nắm chặt tay bên nhau qua phố phường

Chẳng còn lời yêu mặn nồng trao nhau

Sẽ có một ngày ta là kẻ xa lạ

Lướt qua nhau giữa dòng đời xuôi ngược.

Một ngày, em chẳng còn nói yêu anh.

Một ngày, em chẳng còn vội vàng lao đến đâu đó chỉ để được gặp anh, nhìn thấy anh.

Một ngày, em lướt qua anh mà chẳng biết đó là anh.

Một ngày, khi được hỏi về anh dạo này thế nào em cũng chỉ nhàn nhạt trả lời: "Chắc vẫn sống tốt ở đâu đó, đang hạnh phúc bên ai đó".

Một ngày, em không còn là em của những ngày đã cũ, và anh cũng không phải là anh của quá khứ đã qua.

Một ngày, khi chúng ta đã trở thành quá khứ trong nhau.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Chuyện gì rồi cũng sẽ qua

Đời người, chẳng có gì ở lại mãi mãi, chẳng có nỗi đau nào trường tồn với thời gian, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, chỉ là bản thân đủ can đảm để bước qua hay không mà thôi.

Chuyện tình cảm, nếu đã không có kết quả, em sẽ chấm dứt nó.

Nếu không thể có được người, em sẽ chọn cách quên đi người.

Cuộc sống vốn không có đau thương nào là mãi mãi, vết thương dù có sâu đến đâu, thì miệng vết thương cuối cùng sẽ có ngày lành lặn trở lại.

Đời người vốn chẳng có gì gọi là diễn tập, nên em phải đối xử với hiện tại của bản thân thật tốt, phải nắm chắc lấy cuộc sống của chính mình từng giây từng phút.

Đời người cũng chẳng có gì gọi là "nếu", cái gì qua đi rồi chẳng thể trở lại, người đi rồi người cũng chẳng quay về.

Làm gì có chuyện không thể quên, chỉ có không vượt qua được chính mình rồi quên thôi.

Đừng rơi nước mắt, chuyện gì rồi cũng sẽ qua.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Họ là gió, đến rồi đi

Nếu họ đã là gió

Hãy trả lại cho trời

Để gió tự do thổi

Những mối quan hệ cứ đến rồi lại đi.

Những tình cảm thân quen thổi ngang bên đời như một cơn gió thoáng qua rồi biến mất.

Đã từng thân quen đó,

Đã từng cười nói cùng nhau đó,

Đã từng nắm tay nhau thật chặt đó,

Đã từng làm rất nhiều điều cùng nhau đó,

Ấy mà đến một lúc nào đó cũng chỉ còn lại sự im lặng đáng sợ rồi sau cùng vẫn đường ai nấy bước.

Nhưng đâu có ai đến ai đi, đem cho bạn bao nhiêu đau thương thì chẳng phải ngày hôm nay vẫn qua, ngày mai vẫn đến sao?

Còn bạn, bạn không thể chết gì ngày hôm nay chỉ vì một ai đó mà phải mạnh mẽ bước đi trên con đường nhiều ngày mai ở phía trước.

Bước đi để thấy, cuộc đời không ai là một mình, cứ bước về phía trước rồi sẽ gặp ai đó yêu thương bạn vô điều kiện ngoài cha mẹ và người đó sẽ là gió của riêng bạn, chỉ thổi quanh bạn mà thôi.

ĐỪNG LÃNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Có những.

Có những người, những chuyện, những đoạn tình cảm mà chúng ta có thể sẽ quên đi, nhưng cũng có thể sẽ mãi khắc ghi trong lòng bằng cách này hay cách khác, dù hạnh phúc hay tổn thương, dù còn tồn tại hay đã mất đi.

Có những người, một khi đã bước qua nhau rồi, chỉ xin hãy là quá khứ của nhau. Gặp lại nhau thì cũng xin cứ thế mà lướt qua nhau giữa dòng đời xuôi ngược. Bởi cho dù trong tâm đã không còn sót lại điều gì, thì ngay cả một câu chào hỏi cũng rất khó để nói ra.

Có những người, một khi đã không còn liên hệ gì thì cả cuộc đời chỉ hi vọng đừng bao giờ gặp lại.

Có những câu chuyện đến lúc thì phải kết thúc. Có câu văn nào viết mãi mà không có dấu chấm câu.

Có những vật một khi đã vỡ thì có cố hàn gắn kiểu gì nó cũng còn vụn nguyên vết nứt chứ chẳng thể nào được như lúc ban đầu.

Cố làm gì để làm xấu đi một món đồ vốn từng đẹp? Vỡ thì cũng đã vỡ rồi.

Có những đoạn tình cảm, duyên mỏng mà tình lại chẳng sâu nên không bền nhau dài lâu đến cuối cùng, chẳng biết trách ai cũng chẳng dám

trách mình.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Đừng níu lấy điều bất khả

Cuộc sống vốn luôn tồn tại những điều bất khả, dù cho chúng ta có cố gắng níu lấy thì cũng chỉ nhận lại sự vô vọng.

Có những người, không phải cứ quý trọng là sẽ bên nhau.

Có một số việc, một số người mà dù có nguyện ý hay không thì đến một thời điểm họ cũng sẽ rời khỏi bạn, rời khỏi cuộc sống của bạn.

Nhưng chính bạn cũng đừng quá chấp nhất mà không để họ rời đi.

Việc níu kéo một người đã muốn ra đi chỉ khiến hình ảnh của bạn trong họ trở nên nhu nhược, yếu đuối mà thôi.

Hãy chấp nhận, buông tay và mạnh mẽ đứng dậy bước tiếp.

Không có họ thì bạn vẫn là bạn, vẫn có thể sống và vui những niềm vui của riêng mình.

ĐỪNG LẮNG PHÍ NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

Jinie Lynk
www.dtv-ebook.com

Lần cuối gặp cậu

Dùng cả thanh xuân để đợi người

Mong ngày người về với tình cảm vẹn nguyên

Nhưng ngày mà ta gặp lại ấy

Lại là ngày tôi nhận câu xin lỗi

Người chẳng thể bên tôi đến cuối cùng.

Cái ngày cậu ấy sắp phải trở lại thành phố cách tôi mấy chục ngàn cây số và vài múi giờ, cậu ấy đến gặp tôi, chỉ để nói lời tạm biệt sau cùng.

Hôm ấy, là lần đầu tôi gặp cậu ấy sau hai năm cậu ấy không về nước.

Hôm ấy, là lần cuối tôi gặp cậu ấy cho quãng đời về sau, vì cậu ấy bảo "Có thể tớ chẳng về lại Việt Nam nữa".

Hôm ấy, chúng tôi đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ kéo dài gần cả thập kỉ.

Hôm ấy, tôi không khóc, cũng chẳng buồn.

Chúng tôi nắm tay nhau thật chặt, cùng nhau đi dạo khắp đường lớn ngõ nhỏ, tranh thủ ở bên nhau đến phút cuối cùng của cuộc tình sắp trở thành cũ.

Cậu ấy bảo rằng: "Ước gì chúng ta có thể gây nhau một trận thật lớn rồi bỏ nhau mà chẳng tiếc nuối gì, nhỉ?".

Buồn cười không chút. Mà thật ra, tôi cũng mong rằng giá mà chúng tôi có thể gây nhau một trận thật lớn rồi chia tay nhau mà chẳng bận tâm điều gì.

Còn tôi và cậu ấy, dù biết rằng vẫn còn thương nhưng lại không dám viết tiếp câu chuyện tình dang dở ấy.

Chúng tôi đi bên nhau suốt hai tiếng đồng hồ, tôi kể cậu ấy nghe, cũng nghe cậu ấy nói, trao nhau cái ôm siết chặt lần cuối.

Đến những giây phút cuối cùng, chúng tôi cũng chịu thành thật với nhau tất cả chỉ để xa nhau mà lòng không mang vướng mắc về sau.

Khoảnh khắc tiễn cậu ấy ở sân bay. trong tôi bình yên đến lạ, không muốn giữ cậu ấy lại, cũng không đau lòng khi cậu ấy quay lưng cất bước.

Câu cuối cùng cậu ấy nói bên tai tôi trước khi xa nhau có lẽ sẽ là câu nói tôi khắc ghi mãi nơi đáy tim.

"Cảm ơn cậu vì thanh xuân đã dành để chờ đợi tớ. Cũng xin lỗi cậu vì tương lai của cậu lại không có tớ đồng hành."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời mở đầu](#)

[Đừng lãng phí những ngày đẹp trời](#)

[Thanh xuân](#)

[Xin lỗi nhé, tôi ơi!](#)

["Ngày này năm xưa"](#)

[Chia tay một người ở xa](#)

["Bạn"](#)

[Vết thương để lại](#)

[Đã - từng](#)

[Phụ nữ phải có tiền - của - chính- mình!](#)

[Chúng ta lớn lên - Cha mẹ già đi](#)

[Hoài niệm](#)

[Ghen - tị](#)

[Thanh xuân chỉ có một lần](#)

[Đau một lần, đau đến cả đời về sau](#)

[Là ai thay đổi?](#)

[Trưởng thành, mệt lắm](#)

[Luôn có một chân trời thuộc về riêng bạn](#)

[Tuổi trẻ vụt qua](#)

[Không ai là cả thế giới của ai](#)

["Chong chóng gió, xoay tròn kỷ niệm"](#)

[Lời-thiên-hạ](#)

[Không bình thân thì làm gì](#)

[Chẳng phải là yêu](#)

[Những ngày tháng xưa cũ, chẳng thể nào trở về](#)

[Thay đổi](#)

[Đừng phán xét suy nghĩ của người khác](#)

[Cô đơn](#)

Những kẻ - cô - đơn - có - tình
Những ngày tháng tẻ nhạt
Yêu một người không yêu mình
Chúng ta của những năm tháng ấy
Yêu
Đừng làm mệt chính mình
Cho đi và nhận lại
Me
Đừng đề cao chính mình
Chỉ có mình bên mình cả đời
Ai cũng cần một chiếc máy sấy
Thời gian vô tình, vận mệnh vô thường
Cố - gắng - thì - sẽ - được
Buông tay
Kết thúc một cuộc tình
Em chỉ yêu anh một thời thanh xuân
Thương một người xa lạ
Vì anh là anh nên em yêu anh
Chúng ta cô độc, vì chúng ta nghĩ như vậy
Đời người lắm những khắc khoải
Tình thương mẹ cha
Chết không phải là hết
Những đêm mất ngủ
Mỗi người đều có một vết sẹo
Quá khứ riêng dành
Là tự em đa mang
Yêu xa
Dùng yêu thương làm đau nhau
Em tự cho phép mình
Yêu sai là thanh xuân
Cha mẹ và con cái
Lạc

Một mình

Ta nhận ra mình "già" đi

Những cô gái Đại học

Tự do

Muốn tìm về bình yên, có được không?

Có một nơi gọi là "nhà"

Niềm tin

Một ngày.

Chuyện gì rồi cũng sẽ qua

Họ là gió, đến rồi đi

Có những.

Đừng níu lấy điều bất khả

Lần cuối gặp cậu